КВІТЕНЬ
1973
Київ

Рік видання 47-й
№ 7 (905)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Навіть не знаю, куди вас влаштувати: лишились тільки посади, де треба працювати...

ТАК МОЖНА І ДОПИСАТИСЬ...

За кожним листом, що надходить до редакції, ми звикли бачити людину. У всякому разі — до перевірки наведених у листі фактів. На жаль, після перевірки людину віднайти вдається не завжди. І фігурально кажучи, і прямо. Немає часом за листом людини. Є законспірований наклепник, ябеда, сутяга.

Особливе місце посідають листи, в яких, м'яко кажучи, правда і не ночувала, але підписані вони справжніми прізвищами. Яку мету переслідують їхні автори? Може, вони належать до того типу, що: «Тільки ми з вами, мамо, правдиві, а решта людей на світі брехуни»? Може, вони свято вірять, що тільки на них пролилось одкровення, тільки їм спущено благодаті побачити правду, а решта ходить засліплена? Що ж, є й такі. Нещасні люди з хворобливою уявою. Їх можна тільки пожаліти.

Співчуття не викликають дописувачі типу:

— Писав і буду писати! І нічого ви мені не зробите!

От, наприклад, громадянка П. П. Шевченко з села Нова Буда, що на Черкащині, надіслала Перцеві листа. Прочитавши його, в редакції дійшли висновку: якщо й буде коли-небудь кінець світу, то почнеться він саме з села Нова Буда. В магазинах там торгувати нічим, правління колгоспу нічого собі не думає, будматеріали розкрадаються, дороги не ремонтуються, внаслідок чого поламані автомашини догори колесами обабіч шляху десятками валяються. Словом, хоч сядь та й плач, хоч стань та й реви. Негайно було послано листа на перевірку. І наслідок перевірки такий: «...жоден факт не підтвердився. Громадянка Шевченко і раніше неодноразово писала у різні інстанції наклепницькі скарги».

А ось — тип дописувачів, які діють за принципом: «Тримайте злодія!»

Агроном-інспектор із Ковельської державної насіннєвої станції Макієнко Г. П. написала редакції листа, що керівництво цієї станції упереджено до неї ставиться, нізащо накладає стягнення тощо. А при перевірці виявилося, що сама Макієнко несумлінно ставиться до своїх обов'язків, порушує трудову дисципліну, за що їй і оголошено стягнення по адміністративній лінії. Все виявилось простим, як «драстуйте»: ви мені догану, а я на вас у редакцію поскаржусь. Побачимо, чиє буде зверху! Я вам нерви попосмикаю!

Але найчисленніший тип так званих «псевдоанонімників».

Класичний тип анонімника, який підробляв почерк, посилав листи без зворотної адреси і навіть із сусідньої пошти, щоб краще замаскуватися, на сьогоднішній день майже виродився. Тепер здебільшого лист має і адресата, і зворотну адресу. А в ньому факти, факти, тільки факти.

Громадянка Буршинська з села Дякове (Ворошиловградщина) занепокоєна станом кооперативної торгівлі. У сільмазі засіли самі злодії, про що громадянка Буршинська люб'язно поінформувала редакцію.

Результати перевірки: в сільмазі злодіїв не виявилось, як і не виявилось в селі Дякове громадянки Буршинської.

Громадянин Гладій С. І. з села Воскресинці (Івано-Франківська область) сигналізує редакції, що бригадир колгоспу Я. Гнипа — грубіян, бездушно ставиться до колгоспників.

Результати перевірки: ніякий Гнипа не грубіян, а громадянин Гладій С. І., хоч і проживає в селі, але листа не писав.

От і все...

Ні, не все. Фактів можна навести більше.

Редакція одержує щороку десятки тисяч листів. Ми радіємо зростанню нашої пошти. Вона свідчить про активність мас, про їх уболівання за громадське добро, за громадські інтереси; приємно, що менше стає тих, котрі «моя хата скраю».

Факти ж, викладені в листах, треба перевіряти.

І ось серед тисяч серйозних сигналів трапляються отакі, з якими ви тільки що ознайомились.

Вони перевіряються теж. Працівниками «Перця», місцевими журналістами, працівниками керівних обласних і районних організацій та установ.

Залишимо на совісті наклепників і брехунів втрати морального плану, безсонні ночі, клопіт, витрачену сіру речовину мозку на чортій-що. Опустимо нюанси. Не згадаємо про ті моральні травми, які завдаються несправедливо обмовленим людям. Промовчимо і про моральні травми тих людей, чиї добрі імена використали анонімники для підписів під своїми брехливими листами. Та коли підійти до проблеми лише з утилітарного боку — з позицій витрачених державних грошей і витраченого дорогоцінного часу, то і в цьому випадку брехунам і наклепникам немає ніякого — ні морального, ні юридичного виправдання...

— Писав і буду писати! І нічого ви мені не зробите!

— Е, ні, голубчику, можемо зробити!

В Кримінальному кодексі УРСР є стаття 125, до послуг якої ми, на жаль, майже ніколи не вдаємось. І зовсім дарма.

Стаття має дві частини. Перша передбачає «обслуговування» роком позбавлення волі початкуючих наклепників, друга передбачена для наклепників-рецидивістів. Їм віддається перевага: три роки.

Дуже навіть непогано. Писав, писав, дописався до 125-ї статті, а тоді сів на рік (чи й на три) і подумав:

— А для чого це мені було потрібно? Дописався... Люди собі на волі ходять, а я собі сиджу...

То чи не краще поставити перед собою це запитання ще по цей бік порогу суду? Поки не пізно. І, поставивши таке запитання, поставити крапку.

М. БІЛКУН.
К. ДІДЕНКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Гарні в тебе, Христе, діти: кожного вихідного провідують матір.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ми ж попереджали, щоб ви не сильно гупали кулаком об стіл.

Телеграфне агентство Перця

НЕЗВИЧАЙНА СПОРУДА

Як передає наш кореспондент з Івано-Франківського району, в центрі села Підлужжя зведено незвичайний клуб. Відрізняється цей клуб од інших тим, що весь він — лише з однієї стіни. Третій рік біля цієї стіни виступають самодіяльні актори.

НОВЕ У ДОБОРІ КАДРІВ

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). У Корсунь-Шевченківському райпобуткомбінаті розробили нову систему добору кравців, шевців тощо. Впровадження цієї системи, як розраховують, дозволить укомплектувати майстерні випробуваними фахівцями, значно зменшити плинність кадрів.

Суть її полягає ось у чому. В холодну пору те чи інше приміщення майстерні не опалюється. Як правило, в ньому залишаються лише люди, до кінця віддані своїй професії.

За цим принципом вдалося укомплектувати кравецьку майстерню села Брови.

ЦІКАВА КОЛЕКЦІЯ

Цікаву колекцію зібрав начальник шляхово-експлуатаційної дільниці № 726 М. І. Гулич. Це — в основному розпорядження керівників Львівського обласного управління будівництва і експлуатації автомобільних шляхів, адресовані т. Гуличу і ним же не виконані.

Останній експонат датований 10 лютим 1972 року. Саме тоді начальник управління т. Муравйов зобов'язав т. Гулича протягом першого півріччя збудувати автопавільйон у селі Нивиці.

— Зібрати подібну колекцію не так уже й важко, — сказав т. Гулич кореспонденту ТАП, — бо керівництво управління ніколи не цікавиться виконанням власних розпоряджень.

Коли копнули глибше...

Михайло Іванович поклав важку голову на легкі руки. І думав. Тяжку думу. Не просту. Педагогічну.

«Як же воно так сталося, — думав Михайло Іванович, — що круглий відмінник і активіст Семко Капцановський украв у сусідському курнику яйця і виміняв за них у сільмазі ковзани?»

Потім Михайло Іванович вдався до соціологічного аналізу: батьки Семка чесні трударі, в роду ніхто не крав ні курей, ні яєць. У школі його вчать тільки добра. Звідкіля ж у нього взялася злодійська жилка?

Про Семків ганебний вчинок, крім Михайла Івановича, не знав ніхто. І Михайло Іванович вирішив нікому не говорити. «Прослідкую за його психологією, — думав учитель,— докопаюся, звідкіля росте оте коріння зла... Для педагогічних досліджень, для виховання майбутнього покоління можна пожертвувати не тільки кількома десятками яєць, а навіть і куркою...»

Наступного вечора у школі був диспут про дружбу і товаришування. Шкільний активіст Семко Капцановський з півгодини говорив про високе почуття дружби і товариськості. Михайло Іванович навіть позаздрив його красномовності.

А після диспуту Семко у темному кутку за школою вибив своєму однокласникові зуба. І пригрозив: коли той хоч комусь про це писне, то виверне йому цілу щелепу.

І той мовчав. Михайло Іванович про це знав. І теж мовчав: задля розвитку педагогічної науки, задля правильного виховання майбутніх поколінь можна пожертвувати і щелепою.

Проте голову мозолила думка: «Звідкіля? Звідкіля це у нього взялося? Де оте коріння зла, оте джерело отрути, що чесного, чистого юнака перетворює на злодія, розбишаку та брехуна, лицеміра і демагога?»

І знову Михайло Іванович почав сушити собі голову та докопуватися — звідкіля у хлопця ота дволикість узялася.

Третій випадок завів педагога зовсім у тупик — Семко обікрав кіоск. Михайло Іванович скуб на собі волосся. Ну, де? Де той корінь зла? Хто вчить його такому?! Хто дає приклад? Ні. Треба копнути глибше — дослідити усе Семкове генеалогічне дерево, категорично вирішив педагог...

Проте глибше копнути Михайлу Івановичу не вдалося.

Хтось копнув глибше у Рокитнянському райвно.

І викопав, що, будучи директором Старосільської середньої школи, Михайло Іванович Кашперук робив далеко не педагогічні маніпуляції.

Разом із завгоспом Іваном Тимофійовичем Лісовцем складав фіктивні угоди на будівництво загорожі, заготівлю дров, закладку фундаменту, мурування печей і таке інше. Роботи ці виконували у робочий час і без додаткової оплати техпрацівники школи. А в угодах були зазначені підставні особи, які нібито роботу цю виконували. На них Михайло Іванович брав у бухгалтерії райвно гроші. І забирав ті гроші собі. Видаючи, щоправда, «на пляшку» кому треба було.

Активно був підключений до цих маніпуляцій технік-будівельник райвно В. С. Демус. А, як потім виявилося, отані далеко не святі трійці не в одній школі району були. Проте з педагогічних міркувань їх називати не будемо. Вони свій хрест покари понесли. І гроші у державну касу повернули.

Повернув державі гроші і М. І. Кашперук. Усі 2083 карбованці. М. І. Кашперука знято з посади директора ще до того, як було розкрито оті фокуси. За те, що «не забезпечив керівництва».

Значить, із цим — порядок.

Тільки от як далі бути з Семком?..

Колектив Малатинської середньої школи Гощанського району, де останнім часом виковує майбутнє покоління М. І. Кашперук, може заперечити: «Нема у нас такого Семка. І не було». Колектив Старосільської школи, де він до того виковував, те ж саме скаже.

І ми скажемо: «Добре, що не було! Хай же і надалі не буде».

Проте, як бачимо, педагоги такі трапляються.

І хто ж дасть гарантію, що під їх орудою у котрійсь із шкіл не з'явиться отакий Семко?

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

Мал. Й. КОГАНА

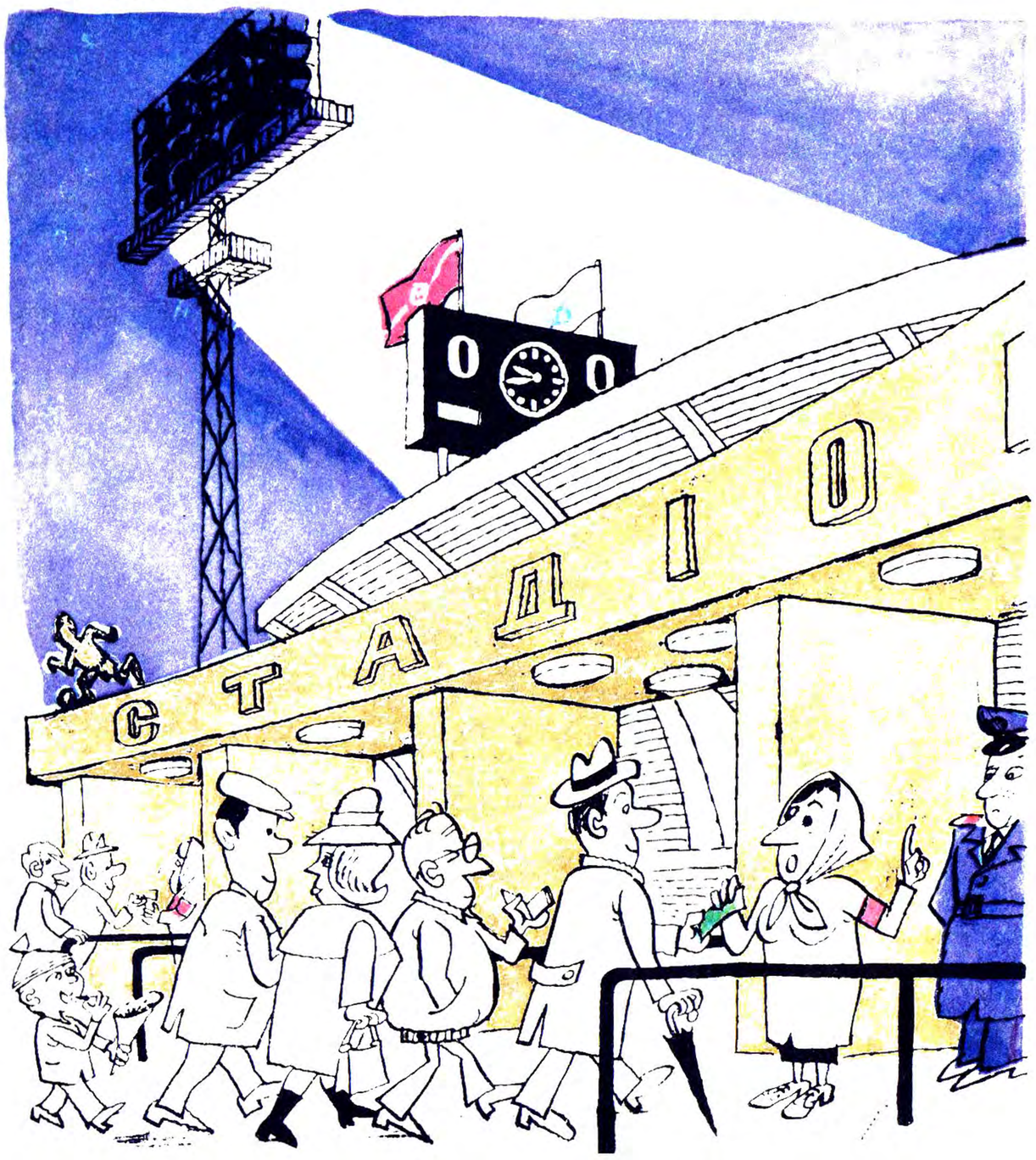

— Куди ж ви? Через п'ять хвилин кінець матчу.
— А ми йдемо подивитися, як битимуть пенальті.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— Коли прослизне щось таке, можете мені знімати голову, — рішуче заявив кореспондентові «Перця» Пилип Арсентійович Демчук — голова колгоспу ім. Леніна Корецького району Ровенської області.

А воно таки «прослизнуло». Прослизнуло, що в колгоспі, де головував т. Демчук, буйно процвітали приписки. І по врожайності, і по продуктивності худоби. Про це розповідалося у фейлетоні «Прослизнуло» («Перець» № 22 за 1972 рік).

Як повідомив секретар Корецького райкому КП України т. Прищепа, фейлетон обговорювався на бюро райкому партії. За безконтрольність по веденню первинного обліку і державної звітності т. Демчукові П. А. оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки.

Загальні збори колгоспників звільнили його з посади голови колгоспу.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

« — Люблю я.
Багато ночей
Вже не сплю.
А за тобою ледь не вмираю.
Тебе нема, погано себе почуваю».

Б. Г. з м. Ровно.

— Співчуваємо героєві вашого вірша. Певніше все-таки б йому звернутися до лікаря.

—

«У трамваї в часи пік
Натовп був дуже велик
Поспішали, хто додому
хто театр до аэродрому
Раптом влазить у трамвай
Морда наче каравай».

В. Ч. з м. Києва.

— Прочитавши цей вірш, ми хотіли негайно помістити його у журналі. Та «каравай» виявився дуже «велик»: не помістився.

—

«Пишу пісні пишу вірші
Лиш не пишу я ораторій
Мені всі кажуть не гріши
Бо попадеш ти в крематорій».

А. К. з радгоспу «Тульський» Майкопського району Краснодарського краю.

— Одначе ви безстрашна людина!

—

«У мене є дуже великий талант до складання гуморесок. Я пишу їх у загальний зошит, в якому налічується до 30-ти різних гуморесок. Одну з гуморесок я вам шлю надрукувати в журналі «Перець» в наступному номері журналу. Прошу, обіцянку виконати!»

І. К. з с. Гнатівки Срібнянського району Чернігівської області.

— Жодних обіцянок ми вам не давали. Зате дамо пораду: продовжуйте писати у загальний зошит.

—

«Не сержусь я на тебе
за твій компроміс,
що водила так довго
мене ти за ніс...

Ти не думай дурненька
я тебе ще люблю.
Так що будь же здорова,
Улю-лю, улю-лю!

Перче, гонорар можеш залишити собі, або вислати якомусь невдасі-письменнику»

В. П. з м. Боярки Київської області.

— Дуже хотіли вислати кому-небудь. Та бухгалтерія затялась: нараховувати не хоче. Так що, як кажуть: улю-лю, улю-лю!

—

«І до того він погряз
У наклепах, сварках,
Що й на себе один раз
Написав був скаргу,
А тоді ж себе звинив
У нетоварискості,
Навіть морду зозла бив
Своїй особистості».

О. К. з с. Сулимів Роменського району на Сумщині.

— Значить, ще не зовсім то пропаща душа — самокритики не цурається.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

perec-ua.
perec-ua.

— Бачила нахабу? Вчора ні копійки не дав на чай, а сьогодні знову приперся...

БАЙКИ У ПРОЗІ

ДЗВОНАР

Електричний Дзвоник — блискучий, дзвінкоголосий — пишався тим; що він першим оповіщав початок і кінець роботи, раніше за всіх подавав звістку про прибуття гостей.

Взагалі був першим Дзвонарем.

Проте нікому не заїкався, що дзвонить лише тоді, коли хтось натисне на кнопку.

ВОРОН

На лісовій галявині розгорілась бурхлива дискусія між лісовими мешканцями. Один кричить, другий — гарчить, третій — рикає. Деякі вже кинулись у бійку. Вже й полетіли шерсть, пух і пір'я. Лише Ворон тримався осторонь дискусії і загадково мовчав. Йому було байдуже, хто кого переможе.

Він чекав на жертву.

СТАРА ТРІЙЦЯ

Лебідь, Рак та Щука знову везти воза узялись. Всяк, як і раніш, тягне у свій бік.

— Який чудовий прояв індивідуальних здібностей! Ось де зразок цілковитої свободи дій! — вторив чужому голосу Папуга.

ДЬОГОТЬ

Він пишався своєю силою.

— Досить мене однієї ложки, щоб зіпсувати будь-яку Бочку меду.

Андрій ЛЕВЧЕНКО.
м. Краматорськ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

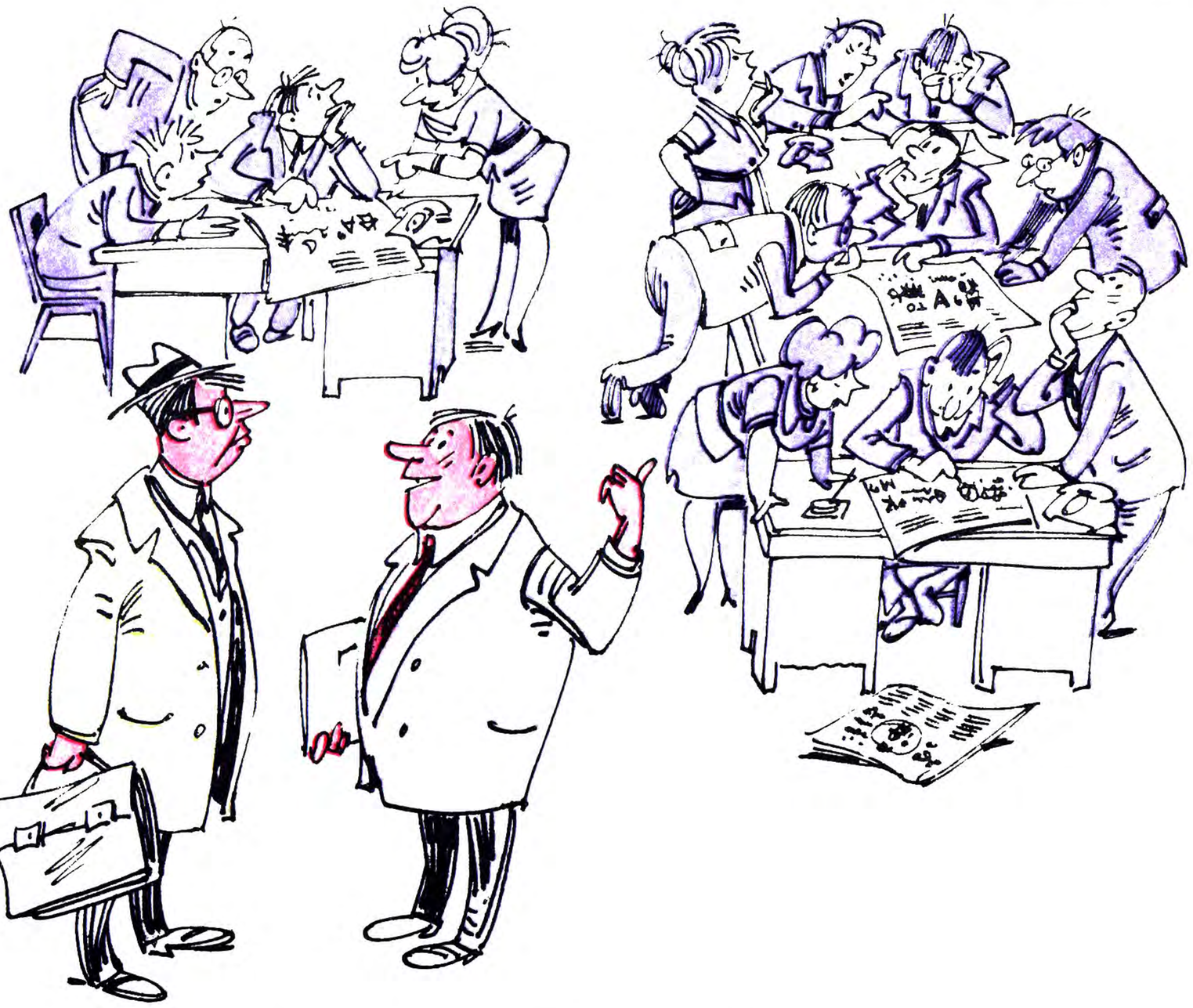

— Ваш відділ, як і завжди, розгадує кросворди.

— Нічого подібного, ми ще в першому кварталі перейшли на розгадування ребусів.

ПАРАПСИХОЛОГІЯ

ГУМОРЕСКА

Розмовляли про ньюреалізм та постімпресіонізм. Випили по чарочці. Розмовляли про Кафку, Камю та братів Стругацьких. Випили по другій. Розмовляли про Фрейда, графа Каліостро та замок Шпесарт. Випили по третій. Заговорили про парапсихологію, телепатію та про інші неймовірності. Розділилися на два протилежні табори: одні пили червоне міцне, інші віддавали перевагу кальвадосові.

Перші стояли на твердій платформі, другі — ідейно хиталися. Є, казали вони, ще щось, мовляв, таке — інтуїтивне, підсвідоме,— що критичному розумові ще не підвладне. Я, згідно зі своїм світоглядом, світосприйняттям та переконанням, пив міцне.

Ні до чого не договорилися. Випили по останній, вийшли на вулицю та й замислились: є телепатія чи нема її? Узяли пляшку м'ятного лікеру, випили і розійшлись. У поглядах на життя. Тоді узяли пляшку «Звіробою», випили по останній і остаточно розійшлись. По хатах.

Іду я додому й міркую: з одного боку — начебто чортовиння, містика усіляка та й взагалі марення, але з іншого — ефект Кулешової, Месінг з-під варти втік... Проти фактів не підеш. Став я тихесенько схилятися до прихильників телепатії. Відмітив цю подію пляшкою.

Назустріч мені — стовп. Я з ним мирно розійшовся і у темний провулок хитнувся. Дивлюсь, назустріч мені — троє. В мене одразу із ними телепатичний зв'язок налагодився. Почуваю, хвилі від мене навкруги розходяться, флюїди різні.

«Ну,— міркую собі, — зараз, як водиться, припалити зажадають, потім шапку знімуть та ще й фізію натруть. Ось той, з волячою шиєю перший почне. Йому, видно по всьому, на телепатію наплювати».

Підійшли вони ближче — і точно: як мені інтуїція підказувала, сірників попросили.

Дістаю сірники, а сам розмірковую, куди б відхилитися, коли який замахнеться. Але далі вийшло щось незрозуміле. Припалили вони, подякували і навіть сірники повернули. Я, звичайно, отетерів: а як же мої передчуття? Хочу догнати їх і не можу: від хвилювання ноги тремтять. Кричу жалісно:

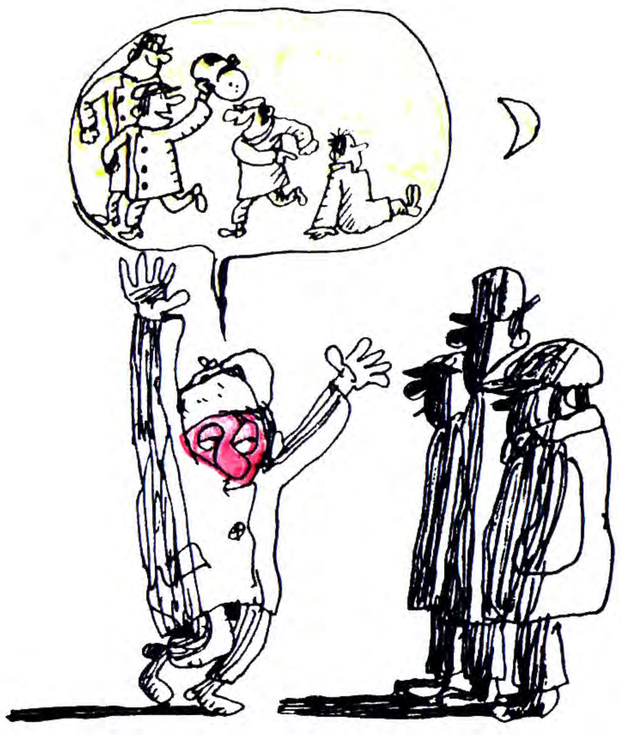

— Стійте! Що ж це виходить, хлопці? Нетелепатично чините.

— Ну, чого тобі? — питають.— Подякували і досить із тебе.

— Телепатія справді ж є? — питаю.— Отже, давайте, хлопці. Як-небудь уже стерплю заради науки.

А той, із шиєю, відповіда:

— Іди ти з своєю телепатією знаєш куди! Голову спочатку остуди. Теж мені Куні знайшовся!

Не витримав я знущання і сказав їм усе, що про них думав.

А вони — хоч би що.

— Замерзне? — питає перший спокійно.

— Обов'язково,— каже другий ще спокійніше.

— Ти де живеш? — питають мене.

— У четвертому вимірі,— відповідаю гордовито. — А ви нігілісти і більше нічого.

Взяли вони мене за руки й за ноги. Чую, телекінез починається. Дивлюсь я на небо і думку гадаю: «Цікаво, як там наші брати по розуму на інших планетах додому добираються?»

Дружина двері відчинила. Вони внесли мене і акуратно склали біля порога.

— Ви вже вибачте йому,— каже дружина. — Він завжди після авансу отак... Мабуть, про телепатію щось варнякав?

— З ким не бува,— погоджуються вони. — Нема перепон людському розуму.

Вже не пам'ятаю, як у купелі опинився. Жінка мене водою катує, мені млосно, але я невгамовний.

— Якщо чоловік телепат,— переконую її, — то жінка телепатка.

— Я тобі покажу! — запхала вона мою голову у воду. А мені що, набрав собі води повен рот і мовчу.

— І де ти так набрався?! — мало не плаче дружина. — Я ж так і знала, що так воно буде. Моє передчуття не бреше. Ой, натру тобі завтра шию!..

Ось такий феномен кожного разу: сама не вірить у теорію, а минуле їй відоме і майбутній день відкритий. Значить, таки є телепатія!

...І, гордий за свою дружину, я заснув.

Данило РУДИЙ.

ЗООАФОРИЗМИ

- *До того Лінивий, що міль хутро потрубила.*
- *Якщо Свиня зирить у корінь — Дуб всохне.*
- *Жовтороті, а виривають з горла.*
- *Забувся Карась, що Щука зубата.*
- *У кожнім лісі — свій Дідько.*
- *Для співучих птахів і сільце лагодять, і клітку золотять.*
- *Кіт-ревізор завжди на мишей списує.*
- *Ведмідь навчить швидко бігати або добре цілитись.*
- *Мукання — мова безсловесних.*
- *П'ятачок — мій капітал! — каже Свиня.*
- *Здирати шкуру — теж мистецтво, — твердив шкуролуп.*
- *Собача мода — гавком вітати.*
- *Церковна миша не бога боїться, а церковного старости.*

Микола ПОЛОТАЙ.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— У мене свій погляд на життя...

Сущі дрібниці

Що таке 3 карбованці 63 копійки?

Це, скажу я вам, — сума.

Цілком пристойна сума для трьох чоловіків, що люблять «соображати».

Для того ж, хто не «соображає», а просто працює головою, це — знову ж таки скажу я вам — теж не дрібниця.

Принаймні, наскільки я переконався, такі дрібниці на дорозі не валяються.

А втім, може, й валяються... Якщо вникнути в усі складові частини бюджету Аркадія Семеновича Клебана, то виходить, що саме так воно і є.

От, скажімо, їде Аркадій Семенович у відрядження до Києва. Туди їде — обов'язково на дорозі підбере і в гаманець покладе 3 карбованці 63 копійки. Назад повертається — те ж саме.

Щастить Аркадію Семеновичу. Незмінно щастить. Скільки разів їздив до Києва, стільки разів і клав у свій гаманець знайдені гроші. Бо катався туди і назад заводською легковою автомашиною, а звітував перед бухгалтерією як за поїздки у рейсових автобусах.

Тільки за один останній рік таким чином збільшив свій бюджет на 126 карбованців!

А що таке 126 карбованців?

Це, знову ж таки, — як для кого.

Для головного інженера Новоград-Волинського машинобудівного заводу Аркадія Семеновича Клебана це, звичайно, дрібниця.

От тільки не дуже приємно, що такими ж дрібницями не гребують і деякі інші керівні працівники заводоуправління. Ті, що за рангом стоять трохи нижче Аркадія Семеновича, і ті, що посідають керівні пости вищі, ніж він. Навіть сам директор заводу — і той, чого гріха таїти, — не гидує такими дармовими трояками.

Ну, само собою, трояк до трояка — це вже сума і, часом, навіть істотна сума.

А що таке совість, честь, гідність людини у порівнянні з такими сумами?

Сущі дрібниці!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Новоград-Волинський Житомирської області.

Едуард УГУЛАВА

Хід слоном

ГУМОРЕСКА

Буває ж так — сидиш, думаєш про щось і раптом схоплюєшся: чого ж ти сидиш, про що думаєш? Та й, так і не згадавши, плюнеш, розхвилюєшся і навіть випити захочеться.

Ось і я отак якось сиджу, в шахи граю. З Дмитром. Із приятелем. Сиджу, хід обдумую. Варіанти прикидаю — що до чого. Коліна руками обхопив, на дошку дивлюся і думаю, думаю... Офіцером піти чи що?.. Не офіцером — слоном... Слоном... І здається мені, що я в Африці, а навколо — степ, ковила, мати-й-мачуха, сонце в зеніті. А я іду цілиною в самих плавках і кашкетику. Йду, дивлюся — в траві тубільці сидять. Колом. У центрі — «Столична». Десь дістали. Поруч закуска. Нарізає вождь. Приємний з вигляду такий дідок. На нашого двірника схожий. Звертається до мене:

— На, Васю, смикони!..

Випили закусили. «Розпрягайте, хлопці, коні» заспівали. А вождь мені на вухо:

— Васю! Га-а, Васю! Давай махнемо в Гваделупу?

— А чого ж! — відповідаю.— Давай. Хочеш — у Гваделупу, хочеш — у Гватемалу.

І ось ми в Гваделупі. Йдемо собі, а навколо степ, ковила така, що й кінь сховається, полин пахне. Аж голова паморочиться.

Натикаємося на гваделупців, сидять на якомусь будівельному майданчику. Бачите, кажуть, цементу нема, перекур. Сідайте і ви, мовляв. Дивлюсь, наливають. П'ємо. Закусюємо.

Розморило мене. Дрімота охопила. І здається мені, що я на Марсі. Йду Марсом, а навколо степ неозорий, ковила, спека. Я в самому кашкетику. На сон тягне. Приліг. У небо дивлюсь. Над головою жайворон. Пече. Тиша. Раптом двоє марсіян з'являються. Знаки подають. Все ясно. Скинулися ми на трьох, випили, засперечалися, кому пляшку здавати. Ну, погарячкували трохи. Ліг я. Щелепа ниє. Ніс набряк. Туман. І здається мені, що я на рідному підприємстві. Труби затримуються, перекур. Когось у крамницю послали. Закусь узяв. Приємно стало, і здається, що я степом іду. Своїм, рідним. Ковила навколо, сонце в зеніті. Присів. Не сам. З приятелем. Митьком. У шахи граю і начебто не слон у моїй руці — склянка. А в небі жайворон.

Затуманилася голова. Зірвався на ноги і — до кватирки. Та як закричу:

— Ау-у! Ау-у-у!

Тут Дмитро мене за комір як схопить, як трясоне:

— Ти чого?! Чого галасуєш?! Ти будеш, нарешті, ходити чи ні? Загризи, як слід, і ходи.

Мотнув я головою, кинув на зуб і пішов, врешті-решт слоном. А мо' й офіцером. Це все одно. Тим більш, робочий день якраз і закінчився.

Переклав з російської
Олег ЧОРНОГУЗ.

СИЛА ЗВИЧКИ

Мал. В. ГАЛИНСЬКОГО

— Чому це ваш чоловік весь час дивиться в той куток?
— Там у нас телевізор стояв.

ГОЛОВНЕ — ПРИНЦИП

Уже другий рік триває паперова баталія між Ровенським військторгом і Харківською експериментально-щітковою фабрикою. Обидві сторони мобілізували кращі юридичні та інженерно-технічні уми, які затратили на вивчення обстановки та складання письмових реляцій десятки людино-днів. Вісім годин і сорок вісім хвилин відповідальні працівники торгу і фабрики убили на міжміські телефонні розмови, на півтора карбованця витратили конвертів і поштових марок.

А суперечка йде за 5 карбованців 74 копійки. Рівно на таку суму експериментально-щіткова фабрика недопоставила військторгові щіток для одягу.

Якщо досі торг і не розорив фабрику на згадану суму, то це тільки завдяки твердій позиції заступника її директора т. Богачека. Інший на його місці давно б визнав претензію і відіслав би ті нещасні десять щіток. Та ще й вибачився б.

Але для т. Богачека головне — принцип. Сказав «ні» — так і стій на своєму, хай інші хоч і гопки скачуть.

Звичайно, т. Богачек не відразу сказав «ні». Він ще нерви повимотував з керівництва торгу. Щоб знали іншим разом, як з дрібницями до постачальників лізти. Причому зробив це на високому професійному рівні.

Спочатку кілька місяців мовчав, мов риба. Після третього нагадування відповів, що ніякої претензії фабрика не одержувала, хоч коли підписував відповідь, та претензія лежала перед ним. Одержавши повторно акт про недопоставку щіток, написав, що претензія розглядатися не буде, бо немає акта про прийом пензлів. Поки у військторзі гадали, при чому тут пензлі, коли мова йде про щітки для одягу, т. Богачек вигадав нову відмову. Потім — ще одну.

Словом, завдяки адміністраторській фантазії т. Богачека п'ятірку поки що вдається відстояти. Щоправда, державі ця щіткова тяганина обійшлася не в один десяток карбованців, але то — не біда. Принцип дорожче.

В. БАЛАШІВСЬКИЙ.

Ростимо Ломоносових!

Набридло. Набридло, товариші, читати і слухати безвідповідальні скарги деяких несвідомих батьків. І кого тільки, цікаво б дізнатися, вони хочуть виростити? Анемічних хлюпиків чи вольових і водночас високоосвічених громадян? Якщо громадян, то годі скиглити, годі оббивати пороги райвиконкомів, сільрад та правлінь колгоспів і вимагати якогось транспорту, щоб підвозив дітей до школи.

Але ж — скиглять, оббивають, вимагають...

І як же приємно читати і слухати заяви іншого, прямо протилежного змісту! Заяви, у яких далекоглядні батьки, свідомі свого обов'язку, з гордістю повідомляють про те, як їхні спадкоємці, по пояс у снігу взимку, по коліна в грязюці навесні, уперто долають шлях до рідної школи, до світла, до знань.

«Не можемо знайти слів, щоб подякувати нашим колгоспним керівникам,— радісно пишуть батьки з села Голозубенців Дунаєвецького району Хмельницької області.— Спочатку ми не розуміли, чому вони не дбають, щоб дітей підвозили від села до райцентру машинами. А оце зрозуміли: та тому, щоб прищепити молодому поколінню любов до науки!»

Не можуть знайти слів і в Любомудрівці Борзнянського району Чернігівської області. Воно й зрозуміло. Які слова передадуть захоплення батьків, коли вони спостерігають за малечею, котра весело пробивається через болото до Малої Загорівки, де знаходиться школа.

Радіють за своїх нащадків у селах Глибочку Березнівського та Сварині Володимирецького районів Ровенської області. Тут нащадки теж нівроку — так тягнуться до навчання, аж луна йде. Лісом на бездоріжжі.

Ну, як тут не згадати великого прикладу, що нам його дав Михайло Васильович Ломоносов! Схотів учитися — пішки аж до Москви подався.

І не за п'ять-сім кілометрів, а за сотні. І старий Василь Ломоносов не замітав кожухом вулиць, мотаючись туди-сюди у пошуках транспорту для сина. Навіть навпаки — відговорював: на біса, мовляв, тобі та наука здалася? І нічого, хоч і пішки, а вийшов у люди Михайло. Ще й ученим став.

Так хай же торжествує принцип: хто хоче вчитися — той хоч рачки, а добереться до школи. Й нічого, що хлопці вповзають у ті ж Дунаєвці вже після останнього дзвінка. Тим сильнішим виявиться у них потяг до знань.

Геть сумніви і скарги!

Будемо ростити Ломоносових!

В. ЧЕПІГА.

Дали перцю!

Солодке життя для риби вирішили влаштувати керівники Тальнівського цукрозаводу: минулого року з резервуара цього підприємства зійшло у річку кілька десятків тонн патоки, а у відстійники попливли сотні тонн непереробленних буряків. Лист про це надійшов до Перця.

Як повідомив керуючий Черкаським бурякоцукровим трестом т. Шулятицький, за незадовільне технічне керівництво заводом та ігнорування розпоряджень тресту директорові Тальнівського цукрозаводу т. Чекалю оголошено догану, заступникові головного інженера т. Курилишину — сувору догану, головного інженера т. Журбицького звільнено з роботи.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

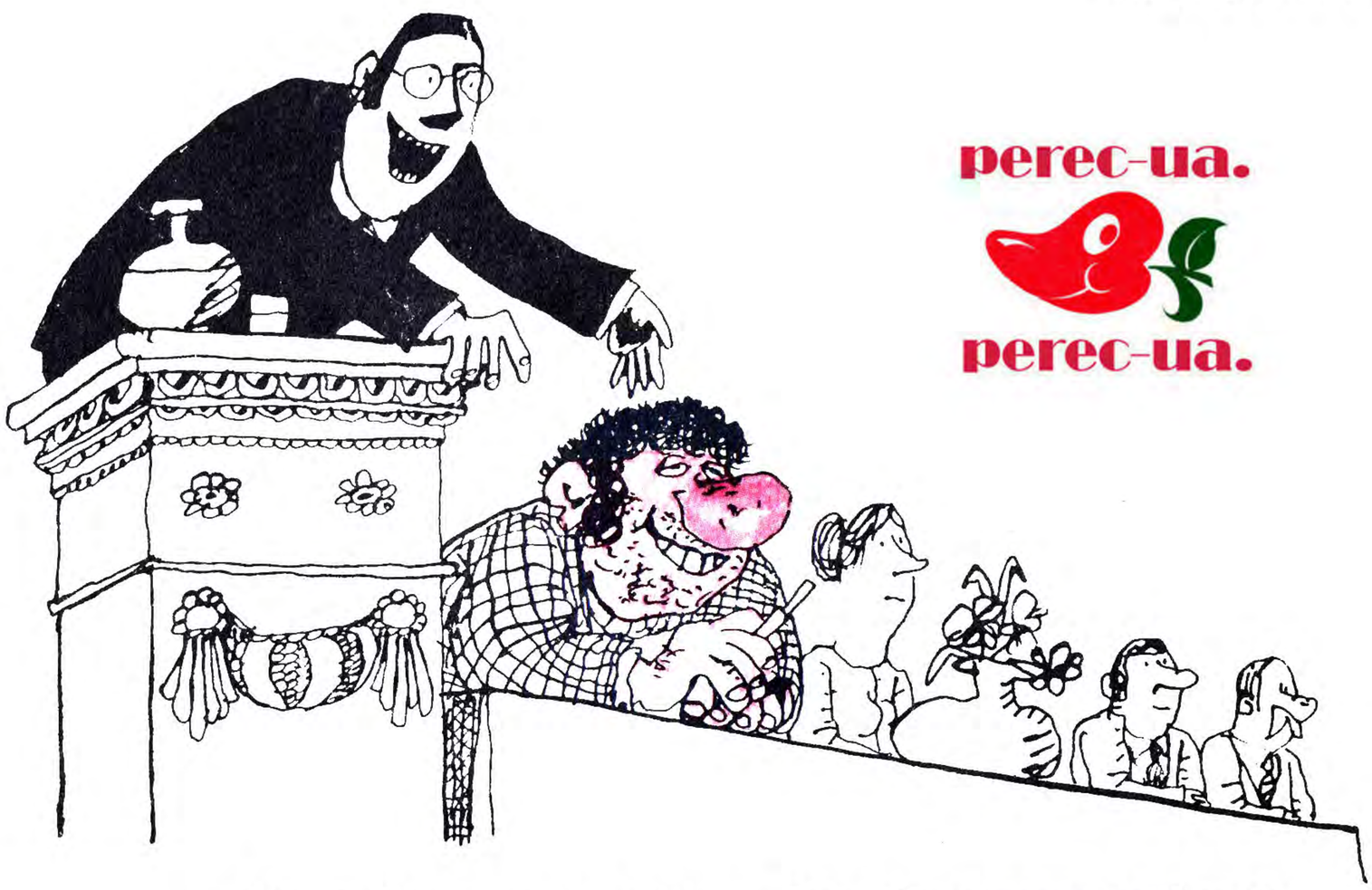

— Привітаймо ж нашого дорогого Петра Степановича, який цього року скоротив число прогулів на десять процентів.

Мартті ЛАРНІ

ПАН ЛЕВІ, КОТРИЙ ЗМІНИВ ІМ'Я

Без супутників, із картою в руках я вирушив побродити по нетрях Яффи. Нещадно пекло сонце. Вузенькі звивисті вулички були забиті сміттям і дітьми-жебраками. Роздавши вісім ізраїльських фунтів, я зрозумів, що мені не по кишені забезпечення всіх обездолених. Зрештою, турист неспроможний зробити того, що входить в обов'язок держави. Було дуже важко позбутися переслідування жебраків. Допоміг поліцейський.

Проблукавши близько години, я зупинився біля невеликого кафе, де кілька столиків було винесено просто на тротуар. Неподалік, метрів за п'ять, диміла купа свіжого гною, нагадуючи, що в «раю» є задвірки.

Підійшов офіціант — юнак перехідного віку, який жваво розмовляв по-англійському. Почав декламувати меню, пропонуючи страви, що звучали надто звабно. Виявивши пильність, я обмежився пляшкою апельсинового соку. Так і є — вона коштувала півтора фунта.

Мимо мого столика раз у раз пробігали жінки з тяжкою ношею на голові, їх чоловіки йшли поруч із засунутими в кишені руками. Рівноправність чоловіків і жінок, як видно, лишилася в Едемі, а ізраїльським Євам було відведено роль в'ючних тварин...

На столик упала тінь людини. До мене придивлявся невідомий середніх літ у запиленому кашкеті і спецівці.

— Англієць? — запитав він ламаною англійською.
— Ні, я з північних країн.
— Розмовляєте по-французькому?
— Трохи.

Незнайомий якось одразу скинув із себе скованість і повідомив, що у нього якраз обідня перерва.

— А де ви працюєте? — поцікавився я.

Він невиразно махнув рукою в кінець вулички.

— Там ремонтують старий будинок. Підвозу туди тачкою цеглу і вапно. Робота не мед...
— А що, про грузовики тут не чули?

Співрозмовник кволо усміхнувся:

— По таких лабіринтах машина не пройде. Залишаються осли і тачки. Не звик я до такої роботи. Зовсім видихаюсь.

— Хіба ви не будівельник?

— Ні. Займався точною механікою. Та оскільки не знаю івриту, не можу знайти роботу за спеціальністю.

— Значить, ви приїжджий?

Промовчав.

— Часом, не з нових переселенців? — наполягав я.

— На жаль, так...

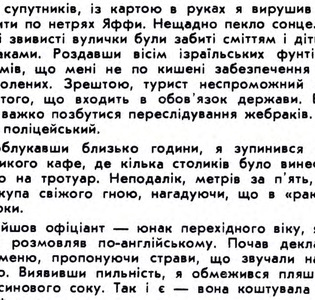

Закінчення. Початок у «Перці» № 6.

— Чому ж — на жаль?

Він спохватився, ніби повідав мені таємницю державної ваги. І в свою чергу перейшов у атаку:

— А ви звідки?

— Із столиці Фінляндії — Хельсінкі. Турист, знайомлюся з цією країною, про яку багато говорять і мало знають. Я не християнин, не іудей, не мусульманин. Визнаю лише одну віру — в людяність.

Мій співрозмовник присунув стільця ближче і, ніби згадуючи, повів розповідь про своє життя. Приїхав з дружиною сюди ранньої весни. Сподівався на обіцяне: хороше місце, двокімнатна квартира. Ні того, ні другого. Можна було оселитись у колишньому таборі палестинських біженців. Але він вибрав закапелки Яффи.

— Живу поки що у кузена. У нього одна кімната. Тісно. Шестеро дорослих. Не звик я до такої тісноти. Як-не-як, раніше в мене була двокімнатна квартира з кухнею, балконом. А ще свій сад...

— Яку ж ви країну залишили?

— Яке це тепер має значення. Повороту до старого нема...

— А якщо поїхати назад?

Він зітхнув:

— Куди поїдеш із порожніми руками? Тепер я нікого... У мене немає батьківщини... Ніколи не прощу кузену, що він мене і дружину заманив сюди... Ніколи...

— А де, до речі, дружина?

— Там,— кивнув у бік розчинених дверей.

— Може, познайомите?

Співрозмовник знизав плечима. Ми перейшли до кафе. За довгим прилавком стовбичив господар і його син офіціант — той самий парубчак перехідного віку. Стоячи навколішках, молода жінка витирала потріскану камінну підлогу. Побачивши мене, вона рвучко піднялася, схопила ганчірку, таз і зникла в задимленій кухні.

— Не хоче ні з ким зустрічатися,— засоромлено кинув чоловік.

— У неї немає ніякої професії? — зацікавився я, коли повернулися до столика.

— Є. Вона вчителька. Могла б викладати іспанську мову. Та кому вона тут потрібна? От і гне спину над тазом та ганчіркою. Господар, правда, симпатична людина, платить їй по шість фунтів за тиждень...

Він продовжував приховувати своє колишнє підданство. Згадавши репортерські звички, я прямо запитав:

— Пробачте, як вас звати?

— Місцевим жителям було важко вимовляти моє ім'я, тому змінив. Тепер мене звуть Леві. А дружину тут називають Дебора.

Леві раптом зміряв мене пильним поглядом. Його запитання прозвучало зненацька:

— А ви бували в Радянському Союзі?

— Багато разів.

— А в Грузії?

— Звичайно. Чудова країна. Там у мене стільки друзів. А Тбілісі — це ж справжній маленький Париж!

На Леві було боляче дивитися: його губи тремтіли.

— Пробачте, чи не знайдеться у вас зайвої сигарети?

Я дістав пачку. Леві стис долонями мою руку і заглянув у вічі.

— Велике спасибі... Я не забуду...

Не оглядаючись, він повіз тачку вулицею. Я допив апельсиновий сік і пішов у інший бік — до центру міста.

Йдучи, згадав приказку, що одна ластівка літа не робить. Доля мого співрозмовника не могла дати мені повного уявлення про проблеми переселенців у Ізраїлі. Проте і доля Леві не виняток. Західна преса пише, що в Ізраїль щороку прибуває близько 40 тисяч іммігрантів. Але водночас іде і зворотний процес. Із 1948 року країну покинуло понад 300 000 чоловік.

Колись вони уявляли себе шукачами щастя, що летіли на звуки «гуслів Сіона». Та зрозуміли: можна змінити підданство, ім'я — не можна проміняти батьківщину.

ЛІМУЗИН МАРКИ «ВЕРБЛЮД»

Чиясь досвідчена рука вкинула чи вітром занесло у вікно мого готельного номера в Єрихоні листівку... Текст гласив: «Світова історія не знає випадку, коли б для жителів окупованої країни — колишніх і нових — були створені такі блискучі умови, які є в розпорядженні населення земель, возз'єднаних з Ізраїлем у ході шестиденної війни 1967 р.»

Сказано хвацько, але думка для мене не нова. Щось подібне я вже занотував до свого блокнота зі слів нашого місцевого гіда, в минулому лютеранського священика.

— Бедуїни, які залишилися в Ізраїлі, не прогадали — достаток, нарешті, прийшов у їх дім,— повчав він нас.— Кожна сім'я має свою машину, сучасне житло, табуни овець. Запитайте у арабів з окупованих земель: чи хочуть вони возз'єднатися з Йорданією? Відповідь буде одна: «Ні». Ці люди воліють жити не в таборах для біженців, а у вільному Ізраїлі...

Все це надзвичайно захоплювало мене саме тому, що різко розходилося з моїми попередніми уявленнями. З газет, статистичних даних я знав: якщо ти не єврей, то в Ізраїлі тебе чекає доля людини без прав. У арабів же, пам'яталося мені, становище найтяжче. Ізраїльські власті відносять їх до касти, що стоїть нижче гоїв, тобто неєвреїв. Заробіток арабського робітника ледве-ледве становить три чверті заробітку єврея. У країні діє 159 антиарабських законів і декретів.

А може, й не 159? Я завжди пишався, що від народження маю схильність до скептицизму і переоцінки. Листівки, полум'яні промови гіда сіяли у моїй душі зерно сумніву. Але ізраїльська дійсність тут, під рукою. Її можна помацати, взяти на зуб, розглянути з пристрастю. Отже, в дорогу.

Після недовгих пошуків мені вдалося зустріти молодого араба, який володів англійською і погодився бути моїм супутником. До «шестиденної війни» неподалік від Єрихона розміщалися табори палестинських біженців, що налічували кілька тисяч чоловік. Чому б не податись туди, запропонував юнак. Та виявилося, що взяти інтерв'ю у мешканців табору неможливо: в хатинах гуляв вітер. Табір біженців спорожнів у червні 1967 року. Куди ж поділися палестинці?

— Втекли до Йорданії,— пояснив мій новий гід.— Залишилося кілька стариків та хворих.

Невдача не збентежила справжнього дослідника. Тепер мені дуже кортіло познайомитись із життям бедуїнів. Цікаво було б глянути на їх приватні автомашини, яким так заздрив лютеранський піп-розстрига. Покружлявши гарячою пустелею, помережаною слідами танкових гусениць, ми надибали нарешті такий собі барліг, споруджений із старих ящиків та шматків бляхи. Поряд стояли ще два курені, а неподалік на відкритому місці вівці жували сухі колючки. Життя водило мене по нетрищах, я бачив халупи бідняків і знедолених, але такого убогого людського житла, мабуть, не зустрічав ніколи.

Бедуїни зустріли нас холодно. Не відповіли на моє привітання, не хотіли спершу вступати в розмову. Один із них підозріло запитав:

— Ти не з отих... спостерігачів ООН?

— Ні, я журналіст. Прибув із північної країни, хотів би ознайомитися спочатку з марками ваших автомашин.

Мій супутник ніяк не міг розтлумачити запитання хазяїнові халупи. Нарешті, той розреготався і показав на верблюда, що лежав поруч:

— Ось вона, наша улюблена автомобільна марка. Інших марок не знаю.

З дозволу бедуїна я зазирнув усередину халабуди. Подумалося трафаретною фразою: «убого, але чисто». Біля стіни складено матраци: на ніч їх розстеляють на долівці. Цим і обмежувалися всі вигоди житла. Я ввічливо попросив господаря розповісти про життя племені.

— А що розповідати? Для них,— співрозмовник показав кудись угору,— ми бедуїни, люди третього гатунку. Наш дім — пустеля. Тут ми народжуємося, пасемо овець і помираємо...

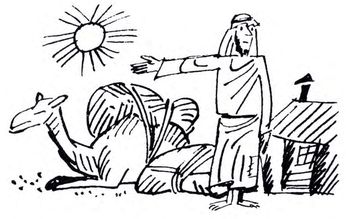

— Однак живеться, звичайно, краще, ніж до 1948 року?

— Все жартуєте,— посміхнувся бедуїн.— Коли приїхали — дивіться самі.

Я пильно придивлявся, та, як не напружував зір, не виявив на шкурі верблюда нікельованого значка автофірми «Мерседес-бенц», а в первісній архітектурі хатини — обіцяних листівкою палацових аркад і колон.

ПРОРОКИ Є, А МАЙБУТНЄ!..

Читач пам'ятає, що хроніку свого паломництва в Ізраїль я почав із розповіді про пануючий там «біблійський бум». Видерті із Ветхого Завіту і розмножені мільйонами примірників карти, якими торгують на кожному кроці, ілюструють першу в світі супердержаву. В біблії вона мала різні назви — Ханаан, Палестина, Ізраїль і охоплювала — саме це й смакують тель-авівські географи — практично весь Близький Схід та більшу частину Єгипту.

Міфологічні карти і статті на теми священної історії покликані освятити неєдвнє і цілком реальне загарбання арабських територій. Ізраїль, мовляв, тільки повернув собі землі, яких його позбавили стародавні вавілоняни, ассірійці та інші не помазані милістю божою «варвари».

Ішов мій останній день під небом Ізраїлю, а гіди все справляли пропагандистську тризну на «святих могилах»:

— Сюди, сюди, будь ласка! Ось у цій фортеці Массада в квітні 73 року від різдва Христового (яка точність! Тільки день забули! — М. Л.) сталося жахливе. Усі її захисники покінчили самогубством, і римляни вдерлися до цитаделі. А цей пам'ятник нагадує про тих, кого вбив Тіт, руйнуючи Єрусалим...

Усе це, зрозуміло, був популярний переказ відомого афоризму Голди Меїр, пущеного в хід після «шестиденної» війни: «Коли копнути землю навіть ложкою, всюди знайдеш сліди історії нашого народу».

За підказкою властей над біблійською темою тут б'ється і науковий світ. Навіть власні фейлетони не звеселяли мене так, як діалог із місцевим сіоністом. Він усерйоз твердив, що ізраїльтяни свого часу здобули Єрихон, трублячи в труби.

— Ви самі можете побачити руїни цих стін,— гарячкував він.

— Уже бачив,— відповів я.— Мене дивує лише руйнівна сила труб.

— Що ж тут дивного? Наші вчені досліджували питання і дійшли висновку, що народ, обраний господом, уже тоді володів силами розщепленого атома.

Моя скептична посмішка немов підстьобнула хазяїна одного готелю і двох ресторанів. Несподівано він запитав:

— Із Симоном Візенталем ви знайомі?

— Чи не він верховодить австрійською філією ізраїльської розвідки?

— Можливо, але він займається і дечим іншим. Це — дослідник, історик і письменник. Рекомендую вам обов'язково прочитати його «Вітрила надії».

— Роман чи дорожні нотатки?

— Навпаки, це вірогідна історична праця про відкриття Америки. Візенталь доводить, що хрещений євреї Колумб подався за океан виключно на пошуки нових земель для тих же євреїв. Піонерами американських прерій були, отже, євреї. Саме вони й відвоювали країну у варварів.

— Виходить, у вас дві «святі землі»? — зауважив я.

Співрозмовник заговорив про погоду. Зустріч закінчилася.

Міфи — стрижень духовного життя ізраїльтян. Про це турбуються рабини, які частенько ходять тут у погонах. У жовтні 1972 року, наприклад, головним рабином Ізраїлю був обраний генерал-майор Шолом Горен. Циніки повторювали тоді дотеп, що між богом і Шоломом Гореном залишився тільки Моше Даян. Горен у всіх відношеннях більше солдат, ніж рабин. Військове командування глибоко шанує центральний принцип його вчення — «вогнем і кров'ю».

Ну, а як у наші дні рядові ізраїльтяни уявляють собі майбутнє своєї країни? Щоб дістати відповідь на це запитання, я взяв кілька інтерв'ю «у людей з вулиці».

— Майбутнє? — похмуро перепитав швейцар ресторану в Єрусалимі.— Воно в пітьмі невідомості. Обстановка неймовірно заплутана. Близький Схід нагадує пекельну машину з годинниковим механізмом: вибух може статися в будь-який момент...

Молодий фотограф, що недавно змінив військовий мундир на цивільний одяг, відповідав на мої запитання, скептично посміхаючись:

— Я вам не пророк. Їдьте у стару частину Єрусалима — там і знайдете ясновидців.

— Кого це? — не зрозумів я.

— Тих одержимих, що проводять дні біля Стіни плачу. Вони вірять, нібито читанням тори можна розв'язати всі проблеми. Але плачем тут не допоможеш. Ми живемо у вогненебезпечній зоні. Як запевняє уряд, війна закінчилась, але нашу армію тримають у стані бойової готовності, нальоти на сусідів тривають. Минулого тижня убито в бою мого друга... Та що там говорити, краще купіть у мене поштових листівок...

Торговець різьбленими дерев'яними виробами, араб, відповідав на мої запитання неохоче, весь час озираючись,

— Про майбутнє краще мовчати,—відрубав він,— особисто я не скаржусь. Батько тримає маленьку майстерню, де ми робимо ці іграшки. Чекаємо — не дочекаємося миру. Але миру не буде, поки мільйони палестинців без батьківщини... До речі, вам часом не ООН платить?

В Ізраїлі мене питали про це не вперше. Я похитав головою: «Ні». Різьбяр знову оглянувся і шепнув:

— Наші сіоністи плювати хотіли на ООН. Боюсь, щоб війна знову не охопила всієї країни. Чули, на Голанських висотах учора гриміло?.. Краще візьміть ось цю дрібничку. Коштує лише шістнадцять фунтів, а вам віддам за чотирнадцять.

Я купив верблюда, вирізьбленого з дерева. Було б необачно продовжувати дебати, коли за спиною у мене вже стовбичив ізраїльський військовий патруль. Солдати уважно прислухалися до нашого торгу.

Де святі землі, там, ясна річ, не бракує ясновидців. Та хто з них може сьогодні провістити майбутнє ізраїльської держави, яка збирається незабаром святкувати своє 25-річчя? Простий трудовий люд — євреї чи араби — прагнуть миру і кращого життя. А ці далі їм застеляє зараз туман сіоністських ідей і гар бомбових вибухів.

Після дворічних дискусій на високому рівні англійським жінкам дано ще одно право — в недавно опублікований урядом список посад, на які тепер можуть претендувати не тільки чоловіки, а й жінки, включено і гвардійців, що охороняють Тауер (старовинний замок у Лондоні, колишня резиденція королів, згодом — тюрма. Тепер музей.— Р е д.).

Як правило, досі вони набиралися із заслужених відставних солдатів. Одягнуті, згідно з древньою традицією, в старовинні червоні камзоли і капелюхи з пір'ям, вони являють собою одну із лондонських дивинок, до яких охочі туристи.

Посилаючись на те, що охоронці Тауера там же й мешкають, уряд спочатку заперечував проти жіночого поповнення цієї гвардії. Мовляв, для жінок не знайдеться в Тауері належного житла. Одначе борці за жіноче рівноправ'я нагадали, що іще король Генріх VIII тримав у Тауері в ув'язненні своїх дружин, де й відрубував їм голови.

. . .

В Італії прийнято закон про розлучення. Він гласить, що подружжя, яке прожило нарізно п'ять років, може розірвати шлюб. Цим скористалася 103-літня Анджола Гатторонкієрі, чоловік якої поїхав у Аргентіну і за 56 років не нагадав про себе ані слухом, ані духом. Через місяць після прийняття закону Анджола одержала вересті-решт жадану свободу.

. . .

Якось група копенгагенських жінок, сівши в автобус, не доплатила за квитки 20 процентів їх вартості. Вимога кондуктора оплатити вартість проїзду повністю нічого не дала. Втрутилася поліція. Жінок оштрафували. Але вони сплатили знову ж таки лише 80 процентів штрафу.

Так активістки датського руху за рівноправність жінок продемонстрували свій протест проти того, що в Данії за однакову роботу жінкам платять на 20 процентів менше, ніж чоловікам.

. . .

«...Якийсь американець із штату Теннессі послав торговцеві музичними інструментами 37 доларів і листа, в якому просив вислати йому скрипку. Помилково в посилці, відправленій у Теннессі, виявилася справжня скрипка Страдіварі. Через якийсь час вона повернулася назад із запискою: «За свої гроші я сподівався одержати нову скрипку, яка блищала б».

(«Ньюсуік», Нью-Йорк).

ВЕСЕЛКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВІДГАДАЛА

Баранчик спитав у розгублених кіз:
— Чи може без коней поїхати віз?
— Звичайно! — озвалася Мишка
з нори.—
Якщо того воза пустити з гори!

ХТО ТАКИЙ СПРИТНИЙ

В спеку песику і киці
Гнат приніс води з криниці.
Ті прибігли: «Ну й біда:
З миски зникла вся вода!»
— Хто це воду випив? Хто це?
Здогадались, дітки?..

(Соняє).

Ігор СІЧОВИК.

ВАЖЛИВА ПРИЧИНА

— Чом ти плачеш, внучку милий?
— Бо Ганнуся муху вбила!
— Вбила мушку — не біда, —
Що, тобі її шкода?
Внук бабусеньку не слуха,
Рюмса на порозі.
— Та ж вона убила муху —
На мо-є-му носі!..

Степан ГРИЦЕНКО.

БІЛЬШЕ НЕ ПОВТОРИТЬСЯ

— Васю, чому ти запізнився на урок? — запитав учитель.

— Я чистив зуби, але, даю вам слово, це більше ніколи не повториться.

ЩЕДРИЙ ПЕТЬКО

— Васю, почастуй мене морозивом, — попросив Петько.

— Та грошей нема!

— Нічого. Я тобі позичу.

ЧИЙ М'ЯЧ!

У двір влетів м'яч. Тітка схопила його і вигукнула:

— Чий це м'яч?

— А вікно розбилось? — запитав Ваня.

— Ні.

— Тоді мій!

ОДНАКОВО

Вася прийшов до хлібного магазину.

— Дайте мені, будь ласка, хліба, — звернувся він до продавця.

— Якого — білого чи чорного?

— Та однаково!.. Я беру для бабусі, а вона погано бачить.

ЧОМУ!

— Недобре показувати пальцем, — сказала мама Васі.

Вася здивований:

— А чому ж він вказівним зветься?

Юрій МИХНЮК.

Навчився

Повернувся хлопчик з школи,
Мати зустрічає,
Дума: «Бач, перетрудився...»
А сама аж сяє.

Роздяга його швиденько,
Садовить до столу.
— Ну, то як же, скажи, синку,
Полюбив ти школу?

— Ще не знаю. Двійку маю,
В чім признатись мушу.
— За що? — сплеснула
руками.
— На уроці гриз я, мамо,
Під партою грушу.

Може вчитель не почув би,
Хлопці б не сказали,
Та попалась тверда груша,
Зуби затріщали...

— Вже тепер я буду знати, —
Каже він до неньки, —
Завтра, щоб не мати двійки —
Все давай м'якеньке!

Олекса ЮЩЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Народні усмішки

ПОМИЛИВСЯ

Слідчий допитував одного чоловіка, який украв чоботи, але ніяк не признавався.

— Подумайте тільки, — сказав слідчий, — вас засудять, потім соромно буде людям в очі глянути, для всієї сім'ї ганьба. І все — через якусь пару чобіт.

— Та ще й тісних, — зітхнув той.

ЩЕ НЕ ЗНАЄ

На світанку міліціонер помітив підозрілого типа із напханим портфелем у руках.

— Що у вашому портфелі? — запитав міліціонер.

— А я ще й сам не знаю! — відповів той.

Повідомила Т. І. БУСИРОВА з радгоспу Амбарове Миколаївського району Одеської області.

ДЕ ДУМКИ З'ЯВЛЯЮТЬСЯ!

Батько сварить сина:

— У тебе завжди тільки дурні думки!

Син мовчить.

— Ти безголовий!.. — не вгаває батько.

— Е, ні! — заперечив той. — А де ж по-твоєму, тоді ті дурні думки з'являються?

Повідомив В. КРИВИЙ з смт Кельменців Чернівецької області.

РОЗГУБИВСЯ

Навколо круглої рекламної тумби, тримаючись за неї обома руками, ходить п'яний. Ходив, ходив, нарешті сів на землю і каже:

— Треба діждатись ранку. Тоді вже розберусь, як я потрапив до цієї ями, і як із неї вибиратися.

ХТО КУДИ ДИВИТЬСЯ

— Вже давно так повелося, що, коли я вночі приходжу п'яний додому, дружина мені нічого не каже, а тільки з докором дивиться на годинник.

— Що там годинник, — відповідає приятель. — Коли я з'являюсь, моя вже дивиться не на годинник, а на календар.

Повідомив Ю. Е. ГЕКЕЛЬМАН з м. Києва.

БРИТВА ВИННА

Зустрів один чоловік приятеля. Дивиться, а в того одна щока поголена, а друга — заросла.

— Миколо, — здивувався він, — чого це ти ходиш отак недоголений?

— Та хай йому біс! — махнув рукою Микола. — Оце купив нову бритву, а вона така погана, так скубе, що годі витримати.

— То погострив би її.

— Та вже двічі гострив на цеглині.

— Ну, то, значить, не бритва, а цеглина винна, — каже приятель.

— Може, й так, — погодився Микола, а через хвильку додав задумливо: — Але й цеглина ж нова!

Надіслав О. МАРКОВИЧ із с. М. Бакая Решетилівського району Полтавської області.

ЧОРНА КІШКА

Побачення призначили на сьому годину вечора біля театру. Хлопець прийшов раніше, а дівчина запізнилася.

— Лідочко, чого ж це ти забарилася?

— Ой, Семене, не питай. — каже Лідочка. — Перебігла мені чорна кішка дорогу, от я й чекала, поки хтось інший перейде.

— Чудна ти, Лідочко, що віриш у такі прикмети, та плюнь тричі через ліве плече — і сміливо іди.

ДЕ АРШИН!

— Тату, де ваш аршин? — запитав син.

— Який аршин, Васильку?

— Та сусіда каже, що ви усіх на свій аршин міряєте.

Повідомив С. А. ЧЕРЕПОВСЬКИЙ з м. Іркутська.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

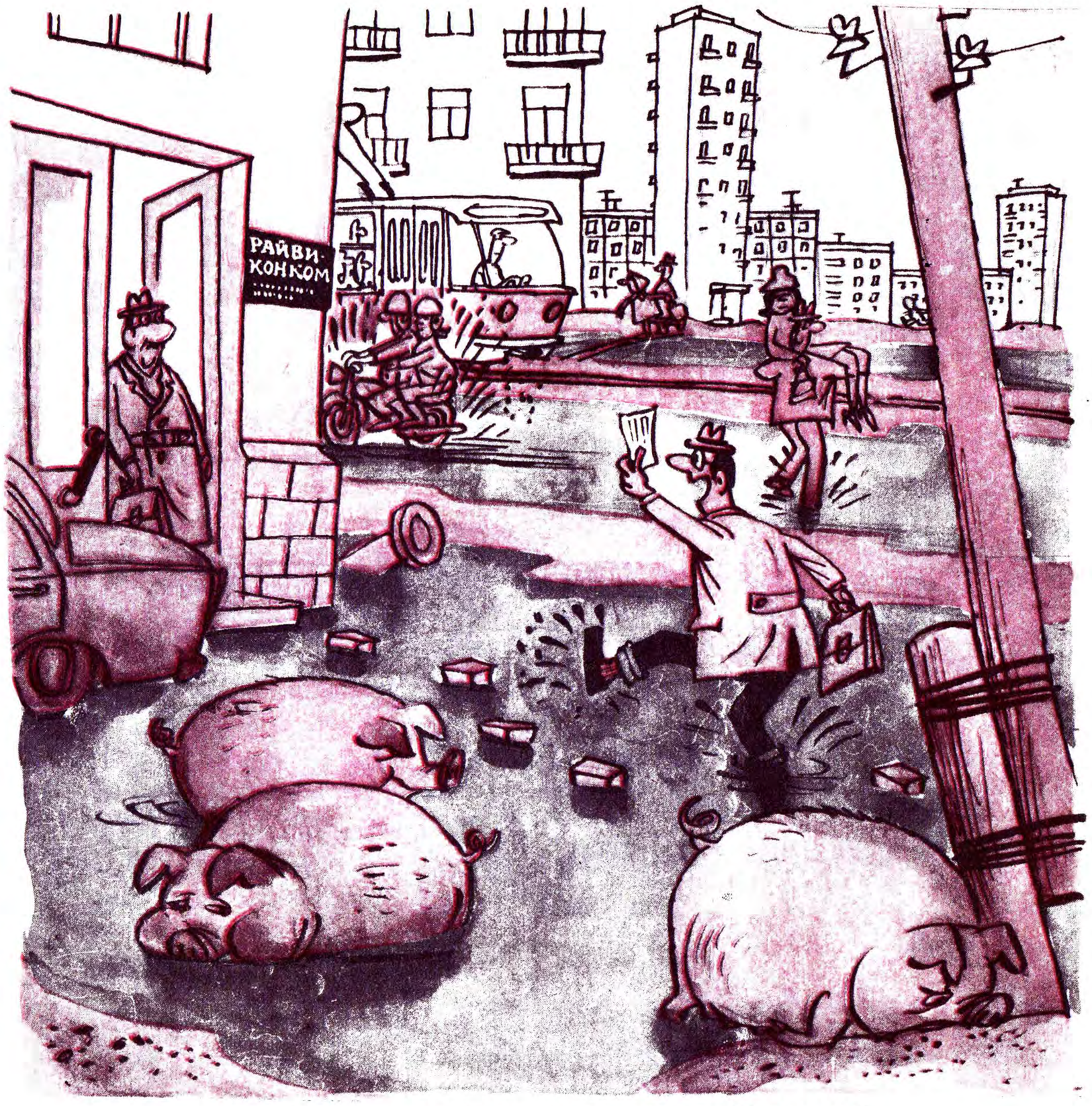

— Ура! В наше місто їдуть знімати фільм «Миргород»!

ЯК ОСУШУВАТИ БОЛОТО?

(ПОРАДА ДЛЯ МЕЛІОРАТОРІВ)

Для цього, перш за все, треба мати дві речі: саме болото і меліоративну техніку.

Припустимо, болото у вас є на площі 300 гектарів. Техніка теж є. Що ж ви робите далі? Сідаєте на техніку (не обов'язково на екскаватор) і мчите на місце, де те болото розташувалось.

— Ага-а! Крім болота, — констатуєте ви, — тут ще є дуби, вільхи, берези, лоза і кучеряві верби.

Повертаєтесь у контору, яка, скажімо, в містечку Олевськ, і складаєте кошторисну документацію. А в тій документації вказуєте, що на землях, — назвемо їх конкретно, — Юріївського відділення хмелерадгоспу «Поліський», — крім болота, ви помітили ще кущі і малопридатні лози. Про те, що там ви бачили дерева, або, кажучи мовою актів, — будівельний ліс, — ні слова. Про те, що з тих дерев можна заготовити сотні кубометрів ділової деревини і більше тисячі складометрів дров, — жодного слова.

Після того заводьте і кидайте (усю, яка тільки є в наявності пересувної механізованої колони № 156) могутню техніку і починайте... Не сушити болото, а в темпі валяти і корчувати (теж у темпі) будівельний і не будівельний ліс. Корчуйте і розкидайте. Щоб уже ніхто не зміг його розділити на ділову деревину і дрова. Вас це не повинно хвилювати. У даному випадку вас повинен цікавити лиш матеріальний стимул. Мається на увазі не тільки зарплата.

Якщо ви справжній меліоратор, то повинні знати, що завжди легше корчувати ліс, ніж пеньки. Тому не рийте спочатку осушувальних канав (для чого вам цей клопіт?). Перш ніж приступити до болота, приступайте завжди до лісу. Щоб не заважав.

Якщо ви ці поради опануєте так, як техніку, вважайте, що все в порядку. Коли вам цього мало, чи щось не ясно, радимо звернутися за поясненнями до начальника пересувної механізованої колони № 156 товариша Куби. Він у цій справі спеціаліст. Принаймні, нас так запевнили. Його адреса: м. Олевськ, що на Житомирщині.

О. ЧОРНОГУЗ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

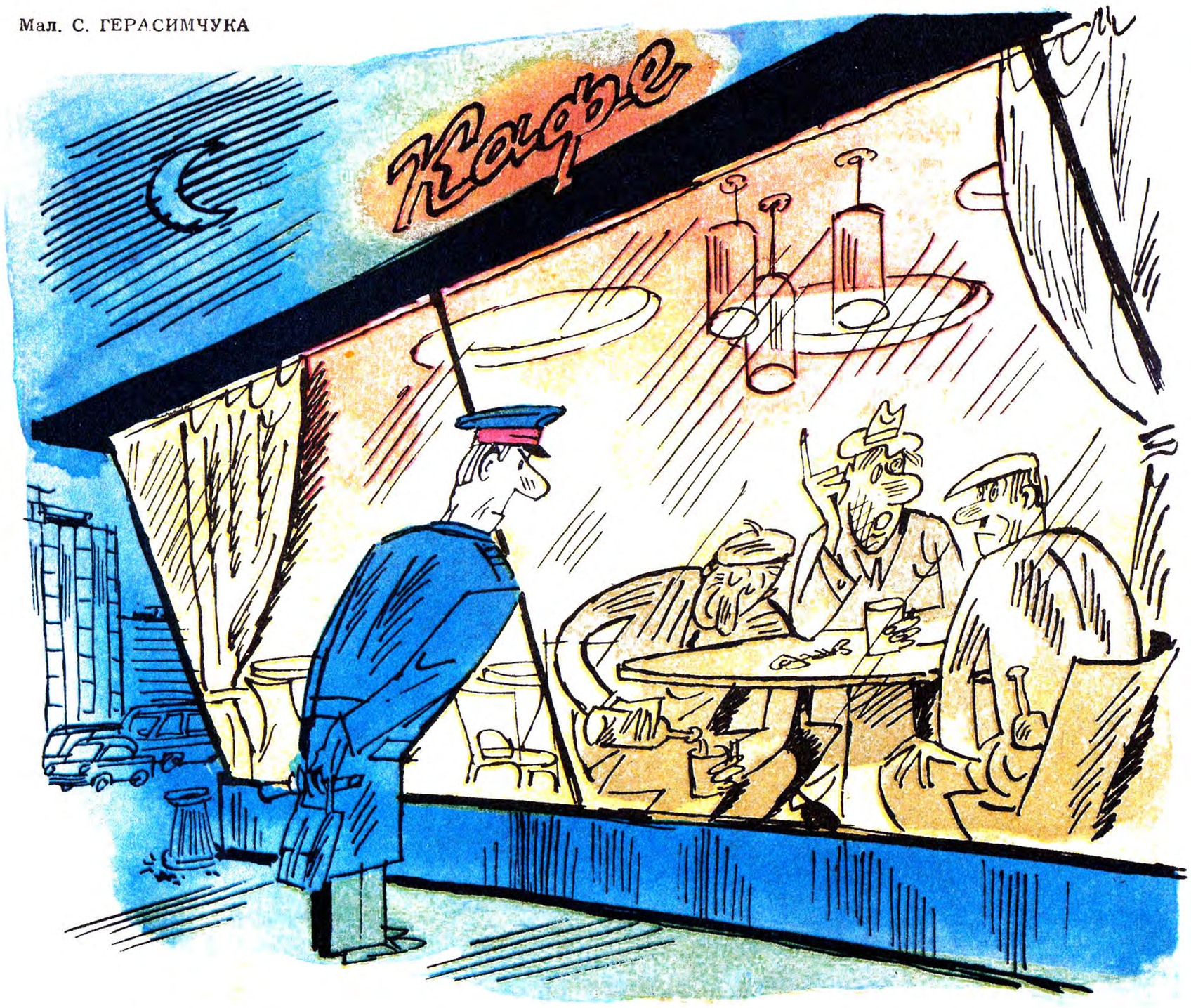

— Не подобається мені сучасна архітектура! Все тобі... бетон... скло...

Юрій ІВАКІН

Із циклу пародій «2×2=?»

Андрій Крижанівський.

КРИЖАНІЗМИ

Множити краще, ніж ділити.

*

Розмножуйтесь!

*

Маленькі хитрощі. Якщо хочеш мати здобуток, помнож множене на множник.

*

П'яничка: Скільки буде 2×2? Ну, звичайно — 8!

Кон'юнктурник: Якщо нема нових вказівок і настанов, то є така думка, що 2×2 — чотири.

*

2×2=4 крб. 12 коп.=0,5 літра.

*

Добре вихована інтелігентна людина ніколи не хвалитиметься своїм знанням таблиці множення.

*

Шукав у таблиці множення національну специфіку і не знайшов. Прийшов до висновку: космополітизм!

*

Редактор: Таблиця множення? Текст, який не піддається редагуванню.

*

З рецензії: «Навіщо видавати «Таблицю множення», якщо існують ЕОМ?»

*

Окозамилювач: Рапортую: 2×2=5!

*

Надійшла в продаж «Таблиця множення». Видання виправлене й доповнене.

З нових байок Анатолія КОСМАТЕНКА

СЛАВА

Уболівальники і модники футбола,
Знавці і просто крикуни!
Цього підколу
Не подаруєте, я знаю, ви ніколи.
А вдуматись — то я й не завинив.

—

«Ура! Ура!
Битюк іде! Битюк вернувсь на поле!
Ой буде гра! Ой буде гра!» —
Футбольний Колізей шумів, гримів навколо...
Та от свисток — і кожен завмира.
Падкі на славу! Заздріть Битюковій долі —
Ось вам урок-зразок:
Тут навіть пуцвірок все знає на зубок —
Що форвард їсть, що п'є, в якій учився школі,
Коли і де він ногу поламав,
Яких і скільки мав уколів,
Які він операції перестраждав...
Але ж Битюк і грав!
Але й меткий був з біса!
Які фінти, який був темп!
Суперників зім'яв ущент
Та ще й — обличеш пальці — під завісу
Вгатив свій сотий м яч!..
Свисток судді — скінчився матч,
І стадіон струснуло громом...
Всі — до гравця! Битюк же до трибун побіг
І глядачу, дідку старому,
Маленькому, непоказному,
Букета квітів склав до ніг.
Відтак підняв його і на руках своїх
Тримав, крокуючи почесним колом...

* * *

І сміх, і гріх —
Усі кричать, що я злукавив:
В кінці неправду написав...
Мовчали б краще. Бо, їй-право,
Коли б я всіх їх опитав —
Ніхто б дідка того і не назвав.
А він хірург. Він майстер нелегкої справи!
То він гравця оперував,
Чотириста ночей недосипав
І повернув бійця в спортивні лави.

. . . . . .

Ой штучка, штучечка ж єси ти — славо!

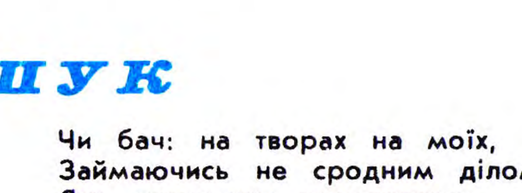

САКВИ, СОПІЛКА І КАПШУК

Хоч вірте ви, хоч ні,
А це було не в сні:
Як диктор вже віддав усім «добраніч»,
І сів писати я — почулася хода.
Дивлюсь: у дверях — боже мій! — Сковорода
Григорій Савич...
Став. Привітавсь. На стіл мій погляда:
«Стружем байки?» — «Ум-гу». — «І як?» —
«Біда...»
«Бува. Облиш до завтра, синку,
А зараз ляжмо на яку годинку,
Бо вранці клопіт випада:
Хотів би я тебе прохати,
Щоб зустріч влаштував для мене ти
З якимось любомудром, філозóпом-братом.
На тому світі ні з ким душу ж одвести —
Погомоніть чи просто подиспутувати...»
Уранці довелось довгенько нам іти.
Геть-геть за місто. До одного Кандидата
(Він жив подальш людської суєти).
Нарешті ми в Філософа. В його пенатах.
Йде бесіда — про Сонце, Землю, про світи...
Аж раптом чую
Григорій Савич вже питання задає:
Мовляв, над чим Філософ-брат працює?
А той: «Я ваші твори коментую!»
«Так, так. Але ж у вас, напевне, є
Й оригінальне щось, своє?
Як ласка, — поділитись попрошу я».
А той ізнов: «Я ваші твори коментую!»
«Гаразд. А що вам спати не дає?
Що в житії людському хвилює?»
Тут Кандидат, я бачу, вже нервує...
Враз кулаком об стіл він б'є:
«Я коментую! Коментую!! Коментую!!!» —
Скипів. Очима кида на поріг.
Що тут робити? Вийшли ми за браму,
Як кажуть, дай бог ніг.
Оглянувсь Савич і прицмокнув: «Рідна ж мамо!
Чи бач: на творах на моїх,
Займаючись не сродним ділом,
Яку хоромину скоментував —
Палац! Фортеція! Pro tanto*) вілла!
А я в житті... й хатиночки ж не мав».

* * *

Дивак Сковорода! Йому не зрозуміло,
Що Кандидат був тертий жук.
Такому не сакви й сопілочку до рук
(Іще чого б хотіли!) —
Йому дай певність, що товстітиме капшук,
То й байку цю мою неспілу
Прокоментує так уміло,
Що ще, дивись, пролізе й... в доктори наук!

---

*) Pro tanto (лат.) — власне кажучи.

ВИСТАВКА ЦИКАВОСТЕЙ

ПРИГОДА

У медпункт виставки вбігла схвильована жінка з немовлям.

— Рятуйте! — волала вона. — Дитині погано — уся посиніла. І що я тільки не робила: алое прикладала, медом мазала, кремом терла — усе марно.

— А водою пробували? — поцікавився лікар.

— Купала, аякже! — здивувалася жінка.

— Погано купали,— суворо мовив лікар і заходився готувати ванночку для немовляти.

За кілька хвилин на очах у щасливої матері дитина побіліла.

— Дуже стійка фарба, коли потрапляє на тіло, — зауважив лікар. — А от на пелюшках Дашівської фабрики сувенірно-подарункових виробів, що на Вінниччині, ця фарба не тримається. Тому пелюшки, линяючи, наганяють страх на батьків.

ЩОБ ДІТИ НЕ СУМУВАЛИ

(Репортаж із дитячої кімнати)

Звичайно, дивитися на спаплюжені черевики, пёрекошені пальта, кособокі ліжка — і дорослому набридне. Ясна річ, діти починають капризувати, тягнути батьків додому. Тому-то виставком і вирішив обладнати на нашій виставці дитячу кімнату. Тут під керівництвом досвідчених вихователів діти весело проводитимуть час. Вони вчитимуться кмітливості, спостережливості, уважності.

Скажімо, сьогодні тут за розкладом відбувається гра «Відгадай-но!» Гра полягає в тому, що дітям показують одночасно шість ляльок — «Зою», «Настеньку», «Школярку», «Галю», «Таню» і «Улю».

— Уважно подивіться і запам'ятайте, — просить вихователь.

Потім він показує кожну ляльку окремо.

— Як звуть ось цю? — питає він у дітей.

— Зоя, — відповідає дівчинка.

— Таня! — вигукує хлопчик.

— Не відгадали, — говорить вихователь, — ляльку звуть Уля.

Справді, всі ляльки наче однакові. Усі вони в плямах, подряпинах, тріщинах. Та коли придивитися уважніше, можна помітити, що кожна з них має свої характерні ознаки.

Наприклад, у «Настеньки» відпадає рука. У «Школярки» спадають труси. «Зоя» сама на ногах не тримається — падає. У «Тані» ноги і руки різного кольору. «Уля» весь час губить волосся.

Трапляється, що й сам вихователь чухає потилицю: у «Галі», крім ніг, відскакує і рука. Або «Уля» разом із волоссям губить і голову. Тоді він звертається за уточненням до фахівця — представника Харківської фабрики ляльок, де народилися ці красуні.

Дитяча кімната нашої виставки одержала з дозволу інспекції по якості 1678 таких ляльок.

НАШІ АТРАКЦІОНИ

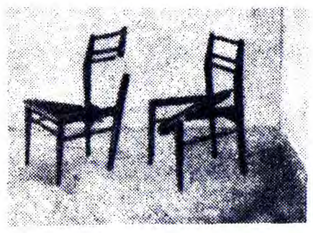

СМІЛИВЦЯ ЧЕКАЄ НАГОРОДА

Стільці, які ви бачите на фото, щойно з фабрики. Їх не трощили, ними не билися. На них мали необережність сісти. Того, хто доведе, що на такий стілець можна сісти двічі, — чекає нагорода — гарячий потиск руки самого директора Мелітопольської меблевої фабрики, звідки вийшли ці чудо-меблі.

ЩОБ ВІДЧУТИ СЕБЕ ЩАСЛИВИМ

Ви подивилися в дзеркало, і вас аж у піт кинуло. Ви раптом побачили, що спухла права щока, а на лобі з'явилася гуля. Вас перекосило і перекривило. Вас роздуло і рознесло. Ліва рука стала коротшою за праву. Права нога зробилася довшою за ліву. Костюм весь у плямах, обличчя у подряпинах. З ваших побілілих губ зривається тихий зойк: «Мамо!»

Але подивіться в інше дзеркало, і ви полегшено зітхнете. Можливо, від щастя вам навіть співати захочеться! Ви зрозумієте, що просто це вас спотворило дзеркало виробництва Одеського дзеркального заводу.

НОВИНКИ КУЛІНАРІЇ

БОРЩ ІЗ СОЛОМИ

Пенсіонерка Іванова вирішила зварити зелений борщ. Відкрила банку консервованого щавлю і частину його вкинула в окріп. Яке ж було її здивування, коли вона побачила в каструлі замість щавлю... солому. Консервована солома була і в іншій банці з етикеткою «Щавель консервований». Так за допомогою працівників Львівської овочевої фабрики, що виготовили ці консерви, пенсіонерка Іванова стала автором нової страви.

КАПУСТА-НЕВИДИМКА

Головне підприємство Одеського виробничого об'єднання консервної промисловості випускає консерви «Борщ із свіжої капусти». Оригінальність цього борщу із свіжої капусти полягає в тому, що капусти в борщі зовсім немає.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

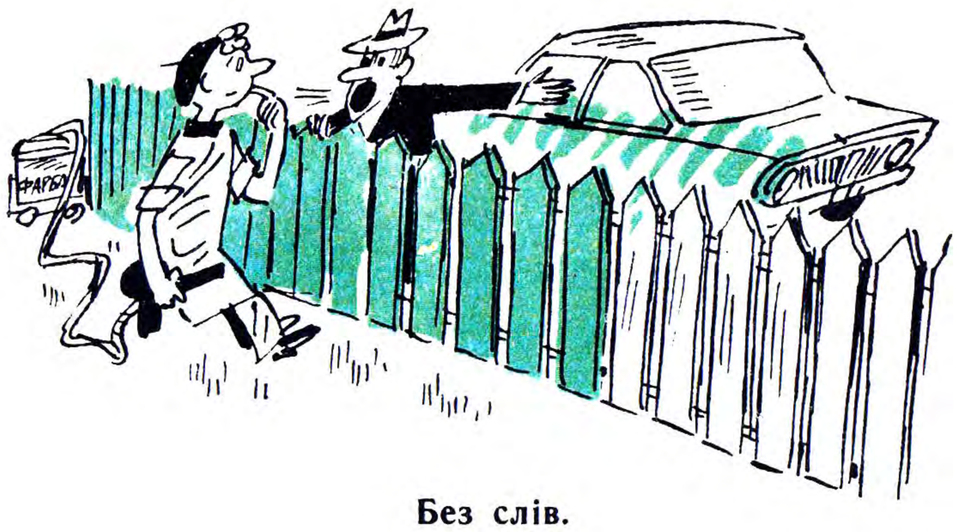

Без слів.

Дали перцю!

Васильєв В. Ф. працював керуючим виробничою дільницею № 2 колгоспу «Дружба» Казанківського району Миколаївської області. Колгоспники помітили, що керуючий з великою душевною теплотою ставиться лише до своїх родичів та приятелів, які його щедро пригощали. Він їх завжди влаштовував на найбільш теплі й доходні місця.

Лист про це надійшов до редакції журналу «Перець».

Секретар райкому КП України т. Рукоманов повідомив, що за зловживання по службі та за аморальну поведінку Васильєв В. Ф. з посади керуючого виробничою дільницею знятий. Він також виключений з рядів КПРС.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А де ж до цієї мишоловки інструкція?
— Миші з'їли.

ГУМОРЕСКА

— Ричарде Лукичу, ну, будь ласка! Ми вас дуже просимо... Вам же нічого не варто...

Хлопчаки оточили начальника будівельно-монтажного управління Вовкодамського і дивилися на нього благальними очима.

— Не дам я вам екскаватора, й не просіть! Ви розумієте людську мову? Не дам! У мене кожен механізм на вагу золота, екскаваторів і так не вистачає, а їм закортіло древні могили розкопувати. Займалися б краще ділом!

— А це що — не діло? — образилися хлопці. — Ви ж зрозумійте: ми — історичний гурток. А місту нашому всього лише сім років. І немає у нього історії, розумієте? Немає!

— Нема — і не треба, — нетерпляче сказав Вовкодамський. — А я тут при чім?

— Але ж у міста мусить бути історія! Не буває міст без історії! От ми й розшукали ту могилу. Може, у ній стародавній цар, або скарб, або навіть... пришельці!

— Які там іще пришельці? Що ви мелете?

— Ну, з Марса чи з іншої галактики...

— З Марса? — Вовкодамський розсміявся. — Ага, так і чекайте! До нас іще жоден театр не приїздив на гастролі, — а ви «марсіяни»! Смітник — ось що таке ваша могила!

— Не може цього бути, — переконано сказав один із хлопчаків. — Я з дядьком консультувався, а він археолог. Каже, що насип це штучний — то факт, але точний його вік визначити важко.

— Ви ж зрозумійте, Ричарде Лукичу, — додав опецькуватий хитрун, — раптом знахідка матиме велику історичну вартість! Ви ж попадете в історію!

— Це точно, — сказав Вовкодамський, — з вами в яку-небудь історію неодмінно ускочиш. Ну, добре. Дам на кілька годин екскаватора, але якщо виявиться, що марно, — начувайтеся! Парфенюк! — закричав Ричард Лукич, висовуючись із вікна. — Колю! Візьми самохідку і дуй з пацанами до могили. Копни їм пару разочків, щоб в історію попасти. Трохи пізніше я теж під'їду.

За годину «Москвич» Вовкодамського зупинився біля підніжжя могили. Розкопки йшли повним ходом. Коля Парфенюк із вправністю хірурга акуратно, шар за шаром, знімав грунт. Хлопчаки заважали йому, як могли. Неподалік сидів кореспондент районної газети з фотоапаратом.

— Як справи? — запитав Вовкодамський, вилізаючи з машини.

— Порядок! — відповів Коля Парфенюк. — Фінішую. Але штуковину ми відкопали справді дивну.

Посеред розкопаної могили височіла якась несиметрична споруда, вкрита товстезним шаром глини. Хлопчаки, затамувавши подих, дивилися на незрозумілу знахідку. Кореспондент метушився, вибираючи місце для зйомки.

«Чорт його зна, — подумав Ричард Лукич, — а раптом таки пришельці? Дивись, ще й справді в історію попадеш!»

— Ну, шалапути, — сказав Коля Парфенюк, — ковшем тут більше нічого робити. Налітай на цю штуку й обчищай глину!

З радісними криками хлопчики метнулися до загадкової споруди. За двадцять хвилин усе було закінчено.

— Тю! — вражено вигукнув Коля Парфенюк. — Ричарде Лукичу, ви пізнаєте? Це ж наш екскаватор номер нуль три триста п'ятдесят один! Пам'ятаєте, він пропав сім років тому? Ви його шукали, шукали, та й списали врешті-решт. А він ось де, виявляється!

Юні члени історичного гуртка розгублено кліпали очима. Кореспондент районної газети сфотографував Вовкодамського на фоні відкопаного екскаватора й підозріло швидко щез.

...Через два дні Ричард Лукич очманіло дивився на фото в газеті й бурмотів: «Те-те-те, от і влип в історію!»

Євген ТУРОВСЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Я страшенно люблю, коли отакий весняний дощ періщить!..

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ

КРИТИК-ОГЛЯДАЧ

Сердито супить лоба,
зважати на особи
не буде, запевня;
в цім щиро присягається...
А пише — оглядається
на ранги і звання.

ЩО ПОСІЄШ...

Абстрактна хай продукція,
конкретна все ж реакція:
він глядачам —
абстракцію,
вони йому —
обструкцію.

КІНОРЕБУС

В кінокартинах (у нових) тепер
що рік — то більше цінних
інформацій:
хто автор, постановник,
режисер,
помреж, художник, майстер
декорацій...
Лиш імена артистів-бідолах
всі гамузом в одному титрі —
бах!
Тож розібратись сам у всьому
зволь,
розгадуй справжній ребус
мимоволі:
хто і яку у фільмі грає роль...
А може, це уже й не грає ролі?

Переклав з російської Валентин ЛАГОДА.

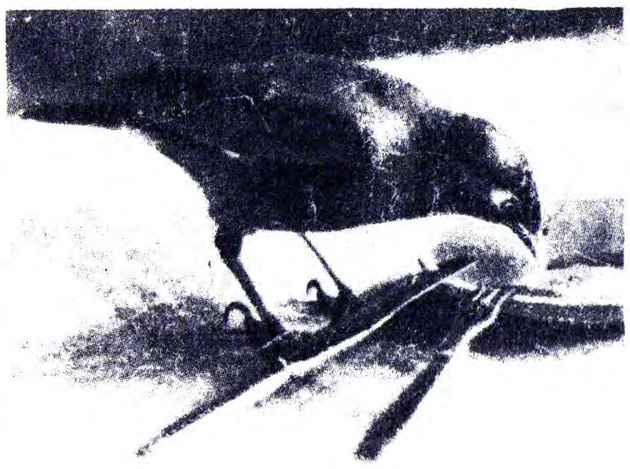

Фото Б. ЛЬВОВА.

Все добре в міру.

Кажуть, що семеро одного не ждуть. А от ми ждемо. І не всімох — десятки робітників Лисичанського клеєвого заводу ждуть, коли ж директор підприємства М. Ф. Булатов зволить додержати свого слова і виділить автомашину, щоб підвозила нас від селища до місця роботи.

Кому він тільки не обіцяв це зробити: і Ворошиловградському обкому профспілки працівників харчової промисловості, і міськкому партії, і керівникам нашого об'єднання. Це — офіційно. А нам, щоправда, у приватній розмові, сказав, що будемо ми ходити на роботу пішки за 15 кілометрів, куди б не писали. Ще й додав: «Це я вам принципово кажу».

Мабуть, в офіційних обіцянках тов. Булатов на свою принциповість не посилався. Через те вони й залишилися невиконаними.

М. МИШАКОВ.

Хочемо з тобою поділитися новиною — розповісти, як дбає виконком Лолинської сільради про всебічний розвиток культури на селі. А дбає він, щоб не наврочити, з усіх своїх сил. Прочувши, наприклад, що молодь села Ангелівки озеленила клубне подвір'я, посадила там понад 60 фруктових дерев, керівники сільвиконкому забідкалися: «Це ж так за деревами і клубу не видно буде!» І зробили все від них залежне, щоб зелені насадження якомога швидше були викорчувані.

А то дійшло до керівників сільвиконкому, що наші активісти збираються на подвір'ї клубу спорудити волейбольний майданчик. «Оце надумали! — обурилися сільвиконкомівці. — Не м'яч ганяти треба, а культуру насаджувати!» І віддали цю землю громадянці Д. під присадибну ділянку.

Тепер можна бути спокійними, тепер довкола клубу розцвітатимуть різноманітні культури: і зернові, і овочеві, й можливо, навіть технічні...

Так що з культурою у нас, Перче, діло пішло на лад. За що і хотілося б подякувати виконкомові нашої Лолинської сільради.

Зав. клубом МАТІЯЧИН,
Зав. бібліотекою ДМИТРОВСЬКА.

с. Ангелівка
Долинського району
Івано-Франківської області.

Знаючи, очевидно, твою веселу вдачу, т. Ткаченко — голова виконкому Роменської райради — торік пожартував із тобою. Відповідаючи на нашу скаргу про низьку напругу в електромережі, він тобі написав, що...

«для забезпечення нормального рівня напруги найближчим часом радгоспом ім. Леніна буде закуплено трансформаторну підстанцію, яка є в наявності у Роменському РЕМ (район електромереж). Після придбання трансформатора РЕМ негайно приступить до монтажу підстанції. Терміном до 1 квітня 1972 року РЕМ проведе додаткову роботу для часткового підвищення рівня напруги...»

Тепер, Перче, подивись на календар. Він, начебто, показує, що 1 квітня 1972 року вже давно минуло. А, між тим, напруга у нашій електромережі, як була, так і зосталася низькою. І готувати уроки нашим школярикам доводиться при каганцях.

Отакий першоквітневий жарт підкинув торік тобі, Перче, (і нам — також) голова виконкому Роменської райради.

Цікаво, чим він нас розвеселить цього року?

Г. ЧЕРНЕНКО.

с. Олексіївка
Роменського району Сумської області.

Знову цвітуть каштани?

Цікавлюся, бо у нас, у Василькові, по вулиці Паризької комуни цвіту не видно. Каштанів, правда, — теж. Їх, молоденьких, висаджених по нашій вулиці кілька років тому, Васильківський комбінат хлібопродуктів по самі вершечки завалив щебенем та іншими будівельними матеріалами.

Та — нічого. Кисень, що ми недоодержуємо від каштанів, з лихвою відшкодовує баня, споруджена недалеко від нас. За чиїмсь мудрим проектом стічні води з неї випускаються прямо на вулицю, під наші вікна.

Уявляєш, Перче, яким йонізованим повітрям ми дихаємо?!

А от т. Фалькович — завідуючий міськкомунгоспом — та т. Іванов — голова виконкому міськради — уявити собі цього не можуть.

А жаль! Полишили б хоч на часинку свої кабінети, вийшли б на вулицю (на нашу вулицю!) і подихали б.

Їй-право, їм це не завадило б!

В. ТКАЧЕНКО.

м. Васильків Київської області.

СТРАШНЕ ПЕРО ЖЕ В ГУСАКА...

«Начальнику стройки. Я розписалася і сеї неділі справляємо весіля прошу дати мені отпуск на три дня по закону. В зв'язку з виходом в браки».

(Із заяви).

—

«Вазьму на кватиру семейних холостякам з дітьми ни приходить».

(З об'яви).

Надіслав М. БЕСАГА.

м. Івано-Франківськ.

* * *

«Не дивлячись на важкі погодні умови 1972 року працівники прилавка все ж річний план виконали на 92,5 процента...»

(З доповіді).

Надіслав В. ЛАВЕЦЬКИЙ.

смт Балахівка
Петрівського району
Кіровоградської області.

* * *

«Треба на уроці створювати такі умови, при яких учні не соромилися б показати себе дурнішими серед інших».

—

«Діафільми допомогають учням побачити виміри геометричного тіла і порахувати ребра».

(З доповіді).

Надіслала Л. КРАВЧЕНКО.

с. Костянтинівка
Краснокутського району
Харківської області.

* * *

«За те, що тов. Петренко спізнюється на роботу постановляємо повісити його на «Калючку».

(З наказу).

Надіслав В. МАРЧЕНКО.

смт Володимирівка
Волноваського району
Донецької області.

«Перед приїздом автобуса Калуш-Ілемня, я позвонила у Калуш, чи виїхав автобус, мені відповіли: «Виїхав можете продавати і я продала 18 чоловік».

(З пояснювальної записки).

Надіслав Є. КОЛОША.

смт Рожнятів
Івано-Франківської області.

* * *

«Ліквідувати виявлені порушення і винних осіб».

(З наказу).

Надіслав Є. КУДРАЙ.

м. Богородчани
Івано-Франківської області.

* * *

«Ни булам на роботі бо лижала на больничному листочку».

(З пояснювальної записки).

—

«Я прошу, щоби правління колгоспу звернуло увагу на ферму і зробило з неї наслідки».

(Із виступу).

Надіслав М. ЛЕСЮК.

м. Івано-Франківськ.

* * *

«...13-го, 14-го, 15-го ноября я не бил на работе в связі с тем, что у меня бил день рождения, что могут потвердить мои друзя с которими я випивал».

(З пояснювальної записки).

Надіслав В. КЛИМЧУК.

смт Рокитно
Ровенської області.

* * *

«Шановні мисливці! Завтра відкривається полювання на пухнастого звіра. Бажаючі забити зайця або лисицю заходьте в гардеробну гаража».

(З оголошення).

Надіслав А. ЖУРАВЛЬОВ.

м. Полтава.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Діалог у сільмазі» — так називався фейлетон, надрукований у № 17 «Перця» за минулий рік, де йшлося про те, що в деяких селах нашої республіки ще й досі крамниці туляться у старих, непридатних приміщеннях.

Заступник голови правління Укоопспілки тов. Соломаха повідомив редакцію, що правління розглянуло факти, наведені у фейлетоні, і визнало їх справедливими. Протягом 1973 року у ряді сіл будуть споруджені нові магазини, зокрема — у Грековому Першому Котовського району Одеської області, Великій Вільшаниці Золочівського району Львівської області, Матяшівці Лубенського району Полтавської області. Магазин у селі Васьківцях Ізяславського району Хмельницької області тимчасово переводиться в інше, пристосоване для торгівлі приміщення, а будівництво нового магазину тут передбачено також у 1973 році.

Правління Укоопспілки встановило контроль за ходом будівництва та своєчасним введенням в дію магазинів у селах, про які йшлося у фейлетоні.

★ У повідомленні ТАП «Ідеальний клуб», надрукованому в № 18 за 1972 рік, писалося про те, що у селі Полум'яному (Волинська область) немає клубу.

Секретар Володимир-Волинського РК КП України тов. Мізюк повідомив редакцію, що клуб у селі буде збудовано в 1973—1974 роках за рахунок колгоспу ім. Орджонікідзе.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

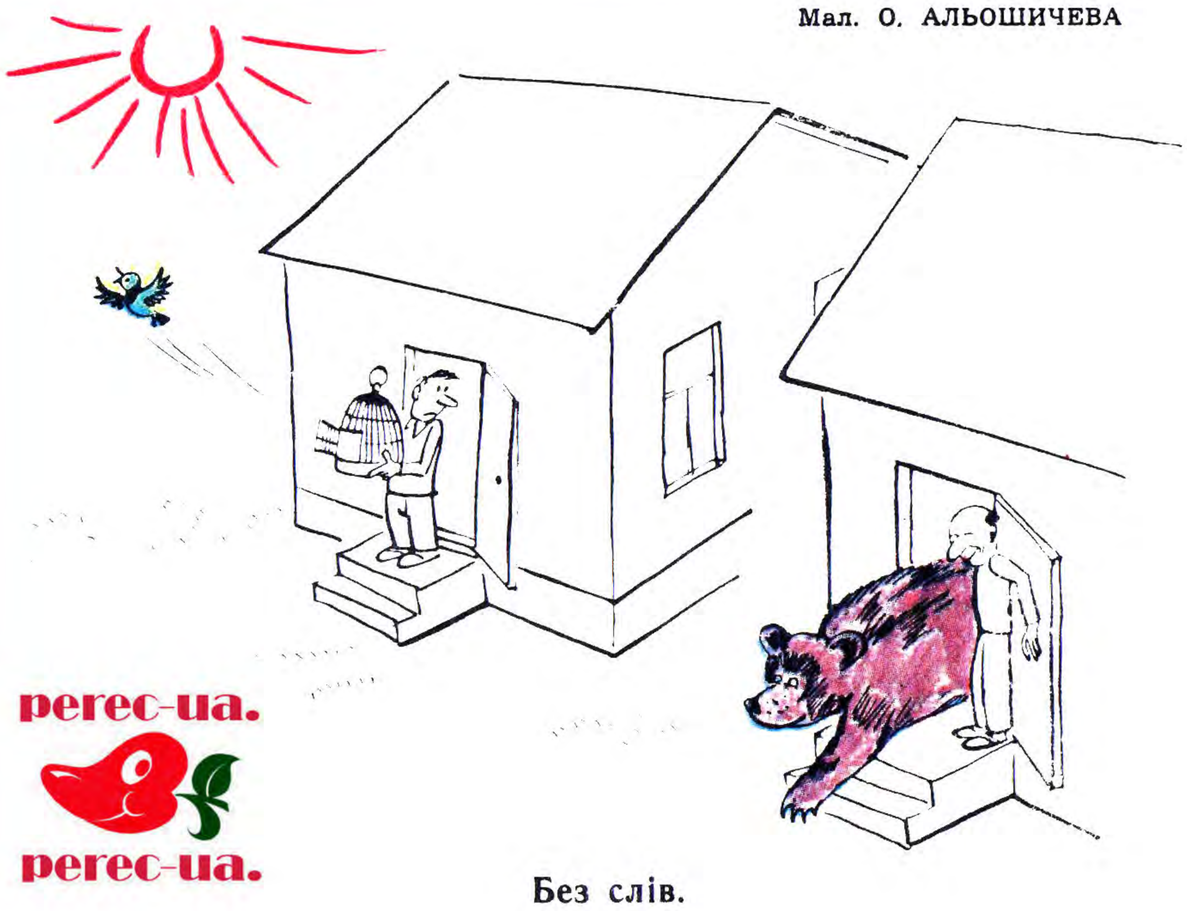

perec-ua.
perec-ua.

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 7 (905) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. III. 1973 р. Підписано до друку 15. III. 1973 р. БФ 11136. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01142. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

РОГАЧ

Нашому словацькому побратимові — «Рогачу» минуло 25 років. Сердечно поздоровляємо його з першим ювілеєм і від душі бажаємо нових творчих удач.
Пропонуємо читачам добірку карикатур із «Рогача».

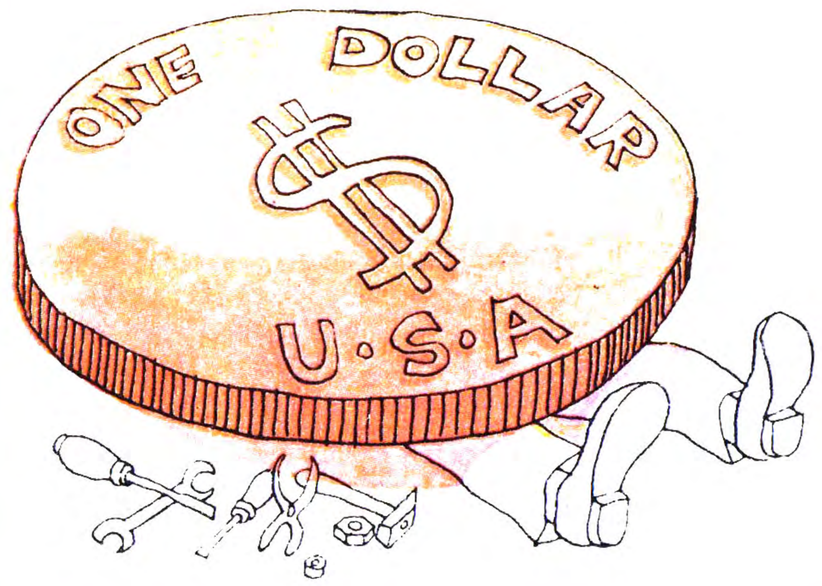

Без слів.

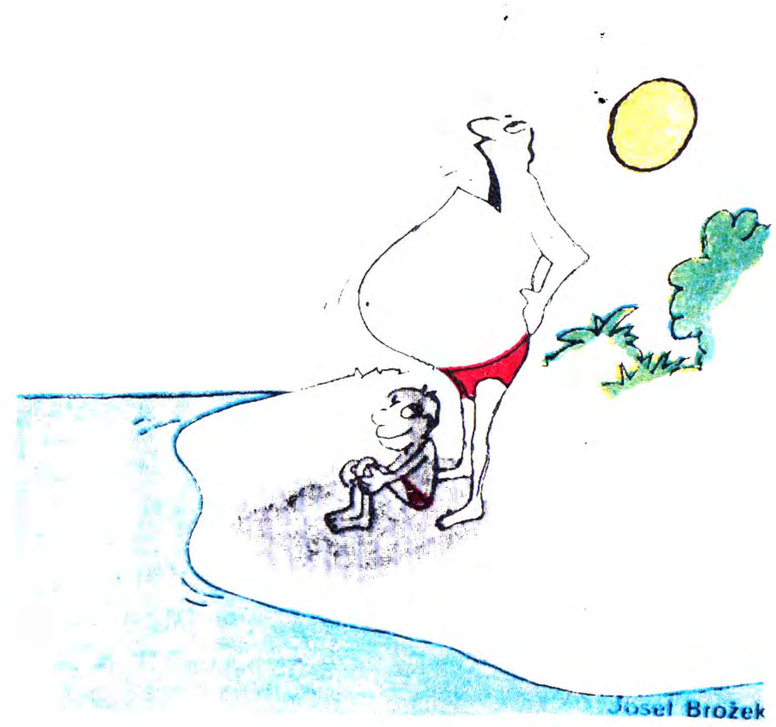

— Кароль, де ти знову гасаєш!

— А на прощання, дітки, я вам дам пораду: не товстішайте...

— Он іде майстер — давайте трохи попрацюємо.

— Ви мені скажіть, навіщо я, дурний, женився!

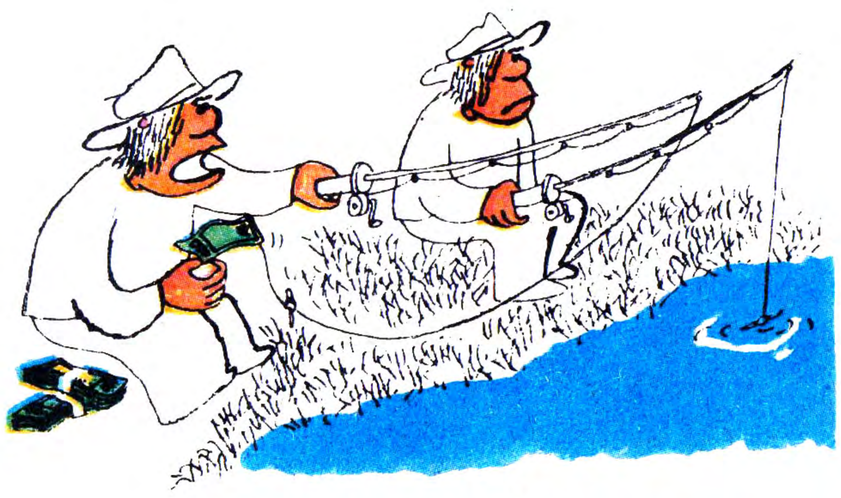

— На черв'яка не бере.

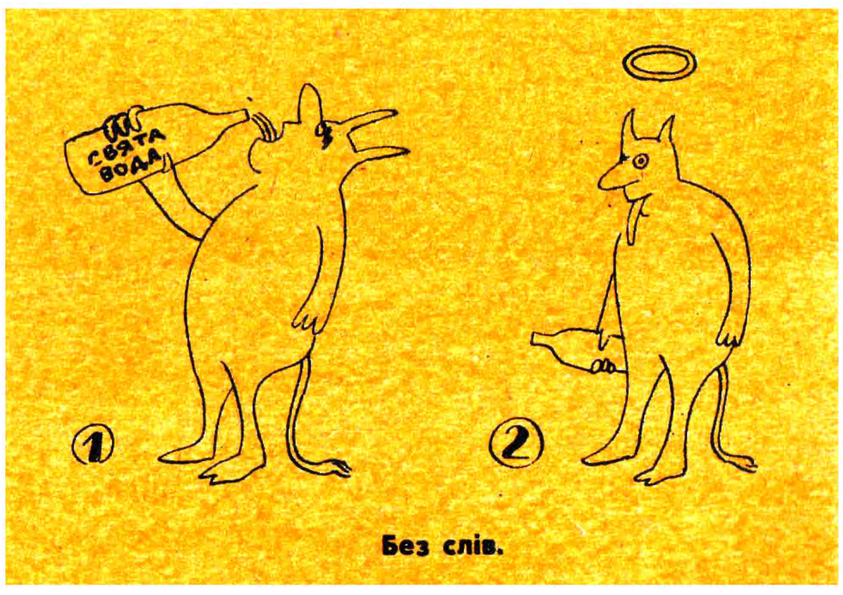

Без слів.